

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

„Și vor ști că eu sunt Jehova”

Exod. 35:13

ANUL XXV

1947

No. 11

CONȚINUTUL

„Șaptezeci de săptămâni”	163
Cum și pentru ce s'o dat	163
Săptămâna a șaptelezecea	165
Dințul de plecare se află	166
Mesia se arată	167
Mesia stărpit	168
Rezultatele bune ale celor șapte- zeci de săptămâni	169
Ultima săptămână	170
Urticunea și pustiiilor	172
A te păzi nepătat de lume	173
Curăție înăuntrul organizației	173
„Nu vă atingeți de nimic necurat”	175
Texte și Comentarii	162

VA SUNTEȚI MĂRTORI MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZUL VĂSTRU

TEXTE ȘI COMENTARII

Apare bilingv în Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA
Persoană juridică morală
București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte GRANT SUITER, Secretar

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi
pacea fiilor tăi”. — Isaia 54:13.

1 August

Uitați-vă la părintele vostru Abraam, și spre Sara care v'a născut; căci i-am chemat, când era numai el singur, l-am binecuvântat și înmulțit. Tot astfel va mângâia Domnul Sionul. — Isa. 51:2, An Amer. Trans.

În împrejurări obișnuite această rămășiță, care căuta pe Iehova și dreptatea Sa, putea fi descurajată din cauza micimii ei, în 1919, în contrast cu vasta importanță a lucrării ce stă înaintea, ca prezisă de sfintele profeții și poruncită rămășiței. Dar Domnul o invită să nu fie descurajată. Uitați-vă, zise El, la Abraam și Sara. Iehova promisese să facă sămânța lui Abraam prin Sara ca stielul cerului. Dar pe vremea aceea Abraam era bătrân și Sara era înaintată în vârstă. Cu toate acestea împlinirea legământului nu depindea de Abraam. Aceasta depindea de Atotputernicul Dumnezeu. Astfel, prin binecuvântarea lui Abraam pentru integritatea și credincioșia sa, Iehova Dumnezeu îl înmulți. Dumnezeu a făcut aceasta acum față de sămânța spirituală a mai marelui Abraam, Iehova, și astfel a mângâiat Sionul. W. 15. 1.

2 August

Deaceia și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pălmit dincolo de poartă. — Evrei 13:12.

Sângele lui Christos care sfințește, este prin urmare ceva ce trebuie să fie apreciat în mod continuu ca cel mai prețios și mai rar lucru, mai ales deoarece prin el cel ce crede poate veni în mod regulat la Dumnezeu și să-și mărturisască păcatele sale, spre a-i fi spălate curat și iertate. Acesta este acum privilegiul astorfel de îndreptățit, ca să servească ca subpreotii sub Christos Isus Preotul Șef, și să aducă jertfe spre lauda lui Dumnezeu; întrucât activează ca martorii Săi și vestitorii Împărăției Sale. Cu privire la aceste privilegii, pe cari sângele sfințitor al lui Christos le deschide pentru ei, este scris: „Să iesim dar afară din tabără la El, și să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor, cari mărturisesc numele Lui”. — Evrei 13:13-15. W. 15. 3

3 August

Îi duc la râuri de apă, pe un drum neted. — Ier. 31:9.

Plin de îndurare a adus Dumnezeu înapoi pe membrii credincioși ai rămășiței în patria lor liberă, în relații lor adevărate, armonice cu El, ca servii și martorii Săi. El a făcut aceasta, prin faptul că a lămurit adevărurile Împărăției și prin îngrijiri de organizare folositoare, de ajutor. Prin aceasta calea înapoi n'a fost prea grea, ci orbii spirituali, cei ce-au schiopătat spiritual, și acela, cari au încercat să nutrească pe alții spiritual și să-i crească, au fost capabili să umble pe calea spre relații noi, pasnice cu Dumnezeu, în organizațiunea Sa teocratică. Calea n'a fost uscată și aspră, ci, tocmai ca un fluviu de apă a vieții, a curs adevărul Împărăției dela tronul lui Dumnezeu și al Regelui Său domnitor și a însoțit pe rămășița, care se întorcea, pe tot drumul. Adevărul lui Dumnezeu și instrucțiunile de organizare pentru serviciu, au netezit calea, așa că nimeni nu a avut un motiv adevărat ca să alunece. W. 15. 7.

4 August

Da, suntem piint de incredere, și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul. — 2 Cor. 5:8.

Pavel și colegii săi creștini, au incredere în șoarta pe care le-a făgăduit-o Dumnezeu în cuvântul Său. Deaceia ei sunt de acord și bine dispuși ca voia lui Dumnezeu să se împlinească față de ei: anume, să părăsească pentru vechea viața umană în carne, să „fie departe de trup”, să locuiască și să fie prezenți și acasă împreună cu Christos Isus, în împărăția cerească a lui Dumnezeu. Astfel arată ei că nu doresc numai moartea cu starea ei desbrăcată, lipsită de privilegiile de a servi pe Iehova Dumnezeu. Căci ei doresc este să fie uniți cu Christos în prezența lui Dumnezeu prin învierea din morți. Și pentru ce atunci ei vor intra

în aceea „tot mai multă greutate de vecnică slavă” pentru care s'au dovedit vrednici în mijlocul necazului de o clipă, care este doar ușor în comparație. W. 15. 4.

5 August

Carnea s'o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s'o mănânce cu acimi și cu verdețuri amare. — Ex. 12:8.

Măncarea cărnii mielului de paște, preumbrește cum creștinii se hrănesc din jertfa lui Isus Christos, întrucât urmează exemplul Său și sunt astfel întăriți în serviciul lui Dumnezeu. (Ioan 6:51). Măncarea cărnii mielului de paște cu ierburi amare, acolo jos în mijlocul Egiptului, tipifică cum asemenea credincioși și urmași ai lui Christos, sufăr amărăciunea persecuțiunii și ocării din partea acestei lumi nelegiuite, deoarece ei sunt un popor pentru numele lui Iehova și urmează credinciosul exemplu al Fiului lui Dumnezeu în declararea numelui lui Dumnezeu și proclamarea împărăției Sale. Statul în picioare, încins și cu încălzimintele în picioare în timpul mâncării mielului de paște, preumbrește cum acești Israeliti spirituali runt chemați afară din această lume și nu aparțin ei, ci trebuie să fie separați de organizațiunea ei religioasă, comercială și politică, și trebuie să fie supuși în mod ascultători, domniei teocratice a lui Iehova Dumnezeu. W. 1. 3.

6 August

El a inviat pe Isus; după cum este scris în psalmul al doilea: Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut. — Fapte 13:33.

Regele David șezu pe „tronul literal al lui Iehova”, pe Muntele Sion în Ierusalim. Dar, după aceea, spre a împlini legământul Său pentru împărăție cu David, Iehova invită pe Isus Fiul lui David, să șadă pe tronul ceresc, la însăși dreapta lui Dumnezeu Cel Prea Înalt. Astfel și-a luat El locul în Isonul ceresc, sau organizațiunea principală. Mai târziu, când a vorbit despre aceasta lui Ioan, Christos Isus, ca biruitorul acestei lumi, zise: „Și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui le domnie”. (Apoc. 3:21). Când a șezut astfel pe tron, femeia lui Dumnezeu, adică organizațiunea lui Dumnezeu care este de sus, născu pe Isus Christos într'un înțeles desăvârșit ca Sămânța ei, Sămânța care fusese rănită la călcăi le către Șarpe, dar care, la timpul dinainte hotărât al lui Dumnezeu, va zdrobi capul acestui șarpe. W. 1. 5.

7 August

Moise a adus și pe fiii lui Aaron; i-a îmbrăcat cu tunicile și i-a încins cu brăiele. — Lev. 8:13.

Pentru a preumbri că urmașii lui Isus, ai Marelui Preot, sunt consacrați lucrării acesteia drepte, curate, cei patru filii ai lui Aaron au fost îmbrăcați cu tunici de în și cu ismene, pentru a le acoperi golițiunea, și pe capete li s'au pus scufii albe. (Apoc. 19:8). Aceste haîne de preot au făcut pe fiii lui Aaron de cunoscuți ca ajutoarele sale; și ele simbolizează că urmașii lui Isus, membrii corpului Său, ca subpreoții Săi, trebuie să poarte semnul dreptății. Ei sunt îmbrăcați în dreptatea Sa, pentrucă Iehova Dumnezeu i-a îndreptățit prin credința lor în sângele lui Isus. Lor nu trebuie să li se atribue numai această dreptate a lui Christos, ci trebuie să servească cauza dreaptă a lui Dumnezeu, umblând mai întâi după împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa. În serviciul dreptății aparține și propovăduirea vestii de bucurie a împărăției lui Dumnezeu în interesul oamenilor de bine, cari voiesc să audă. — Mat. 6:33. W. 1. 6.

8 August

N'aduga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească, și să fii găsit mincinos. — Prov. 30:6.

Noi refuzăm ca să adăugăm tradiții religioase ca trebuincioase și complimentare cuvântului scris al lui Dumnezeu, pentrucă: ținem în minte avertismentul lui Dumnezeu prin omul Său înțelept. Faptul că o organizațiune religioasă învață o multitudine de tradiții religioase, cari contrazic și anulează cuvântul scris al lui Dumnezeu, în loc ca o asemenea organizațiune religioasă să dovedească a fi „totdeauna depozitara întregului adevăr”, dovedește că ea este depozitara erorilor, a minciunilor și a doctriinelor demonilor. Deoarece organizațiunea religioasă evreiască deveni astfel de depozitară a tradițiilor religioase a bătrânilor și strămoșilor, Isus zise Ierusalimului în roble religioasă: „Iată vi se lasă casa pustie”. (Mat. 23:38, Douay). Isus o lepădă de a mai fi organizațiunea care să depoziteze mai departe adevărurile divine descoperite. Ea nu deveni depozitară „credinței, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”. — Iuda 3. W. 1. 11.

„ȘAPTEZECI DE SAPTĂMĂNI”

„Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiuirii, până la aducerea neprihănirii (dreptății) vecinice, până la pecetluirea vedeniei și proorociei, și până la ungerea Sfântului sfinților”. —

Daniel 9 : 24.

IEHOVA a pus în puterea Sa timpurile și momentele. I cari stau în legătură cu lucrarea Sa. Dacă odată le-a fixat, nici-o creatură din cer sau de pe pământ nu le poate schimba, nici nu poate împiedeca, că să fie făcute cunoscut prin evenimentele, pe cari le-a rânduit Dumnezeu pentru aceste timpuri și momente. Atâta timp cât nu-I este pe plac să descopere timpurile și momentele pentru astfel de întâmplări, este valabilă regula: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau scoroacele (datele, o trad. amer.); pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa”. (Fapte 1 : 7). La timpurile și momentele pe cari le-a fixat și le-a prezis — împreună cu evenimentele care le măchiază, cari stărnesc curiozitatea — aparțin și cele „șaptezeci de săptămâni” amintite în cartea profetică a lui Daniel. Interes deosebit îi se arată la ultima, la a șaptezecă săptămână, pentru că mulți sunt de părerea, că tocmai această săptămână trebuie să se împlinească încă. Desfășurarea rapidă a evenimentelor mondiale arată, după părerea lor, că împlinirea aceasta va avea loc în curând și va aduce cu sine evenimente, cari fac senzație în lume. Indiferent de aceea, că și noi privim cele șaptezeci de săptămâni ca fiind în viitor sau nu, evenimentele întregului period de timp de „șaptezeci de săptămâni” sunt atât de importante pentru toți, cari se tocesc de dorul unei vieți fericite sub împrejurări mondiale mai bune, încât un studiu al celor „șaptezeci de săptămâni” tocmai acum este potrivit.

² Înainte de toate, în deceniul complotului nazist-fascist-religios pentru câștigarea stăpânirii asupra lumii, poporul evreu a avut de suferit suferințe amare de o astfel de grozăvie, încât a indignat pe cei mai mulți cari simt omenește. Desfășurarea acestor „șaptezeci de săptămâni” trebuie prin urmare înainte de toate să captiveze atențiunea poporului suferind al Evreilor? Pentru ce? Deoarece pentru Iudei și pentru toți oamenii cari suferă, eliberarea sigură este garantată în Mesia; și profeția despre cele „șaptezeci de săptămâni” are de-a face cu Mesia, Cărmuitorul. El este „sămânța lui Avraam” cea anunțată de mult timp, în care, conform făgăduinței, vor fi binecuvântate toate semințiile și națiunile pământului.

³ Deoarece cele „șaptezeci de săptămâni” s’au început cu mai mult ca două mii de ani într’un mod marcat deslușit, desigur că a trecut timp destul, ca să-și poată lua cursul și să poată avea loc întâmplările lor cari se referă la ele. Noi toți, evrei și neevrei, suntem siliți să ajungem la concluzia, că Mesia, Cărmuitorul, sau a venit în decursul spațiului de timp al acestor săptămâni, sau că în caz contrar profeția nu s’a realizat la timp și timpul fixat de Dumnezeu nu a fost ținut. Evreii trebuie să hotărască pentru una sau pentru alta, ceea ce înseamnă atâta, că ei trebuie să hotărască pentru ei înșiși, dacă vreau să privească pe Daniel ca pe unul dintre profeții lor adevărați sau nu. Mai departe Evreii în cele nouăsprezece sute de ani, cari s’au scurs dela trecerea celor șaptezeci de săptămâni sau a măsurii de timp co-

respunzătoare lor, au trebuit să sufere din partea lumii atâtea necazuri și prigoniri, cum n’au suferit în toată istoria lor de mai de mult. Tac oare profețiile sfinte despre toate aceste suferințe ce nu pot fi comparate ale poporului lui Daniel și despre motivele lor? Sau fost-au prezise aceste cele mai rele suferințe ale Evreilor și fost-au prezentate în mod deschis motivele pentru acestea? Dacă profețiile divine se ocupă cu necazurile mai mici ale Iudeilor, atunci omul sincer nu va cugeta, că profețiile nu cuprind nimic cu privire la cel mai mare necaz al poporului lui Daniel și păstrează tăcere cu privire la acesta.

⁴ De asemenea întreaga creștinătatea ar trebui să fie interesată la aceasta. Pentru ce? Pentru că în fiecare an ține „Crăciunul” ca timpul venirii lui Mesia și-l sărbătorește. Întrebarea este prin urmare: Este în drept cu această sărbătoare? Aceasta înseamnă: Poate motiva biblic de a ține în acest anotimp o astfel de sărbătoare? Până acum s’au îngrijit în al nostru secol al douăzecilea deja două războaie mondiale de aceea, că cântarea ei de sărbătoare: „Pace pe pământ între oameni plăcuți Lui”, să sune lipsită de înțeles. Pentru ce? Și cum ne apropiem în timpul cel mai repede de un necaz, care va întrece pe fiecare din aceste războaie mondiale în grozăvie și care va face de batjocură acele idei religioase, pe cari le-a întrețesut în sărbătoarea ei de „Crăciun”? Întrebările citate, privitoare la Evrei și la creștinătate, toate sunt de o valoare cu totul practică și cer răspunsuri clare. Noi putem să începem examinarea profeției inspirate a celor șaptezeci de săptămâni în speranța că vom primi răspunsuri, cari corespund cu Biblia și cu faptele pipăibile, și aceasta cu atât mai mult când ne cugetăm, că nu este vorba de profeția unui om, chiar și dacă stă scrisă în cartea lui Daniel. Ea a fost transmisă lui Daniel verbal de un inger de rang înalt, de Gavril care ne spune că stă înaintea lui Iehova Dumnezeu. (Dan. 9 : 21 ; Luca 1 : 19). Cu ocazia examinării noastre a acestui subiect va trebui să intrăm în amănunte, totuși aceasta nu ne va obosi din cauza interesului nostru pentru adevăr și a căutării noastre a adevărului.

CUM ȘI PENTRU CE S’A DAT

⁵ Dacă se va ține seamă de împrejurările, în cari a fost dată profeția, aceasta va putea contribui la înțelegerea ei, înainte de toate cu privire la începutul împlinirii ei și când se sfârșește. Împrejurările au fost deci următoarele: S’a întâmplat „în anul dintâi al lui Dariu, fiul lui Ahașveros, din neamul Mezilor, care ajunsese împărat peste împărăția Chaldeilor” (Dan. 9 : 1). Aceasta înseamnă atâta, că marele imperiu mondial, pe care l-a ridicat împăratul Nebucadnețar, domnitorul Babilonului s’a prăbușit, și anume exact așa, cum a prezis scrierea de pe perete în sala festivă a împăratului Belșațar.

⁶ Domnitorilor chaldeieni li s’a luat împărăția peste întinsul lor teritoriu de stăpânire și a fost împărțită în-

tre cuceritori, Mezi și Persani. Împăratul Mezilor a fost Dariu, medul în vârstă de șasezeci și doi de ani; împăratul Persanilor a fost tânărul său nepot, Cir sau Cores, un persan. Amândoi împărații au venit la timpul fixat de Iehova dinspre răsărit împotriva Babilonului. (Dan. 5:24-30; 6:1). Ca timpul, când au răsturnat Babilonul în zilele împăratului Belșațar, a fost stabilit în mod demn de încredere anul 539 î. Chr. Aici trebuie să ne amintim că anul vechiu păgân nu s'a început la 1 Ianuarie, ci cu câteva luni mai înainte. Începutul vechiului an păgân a fost așa dar înainte de așa numitul 1 Ianuarie al nostru, și sfârșitul în mod corespunzător mai târziu după 1 Ianuarie. Așa se explică, că unii istorici arată anul 538 î. Chr., ca timpul când Babilonul a căzut în mâinile lui Dariu și Cir. Primul an de guvernare a medului Dariu în orașul cucerit Babilon s'a început prin urmare în 539 î. Chr. și a ajuns dincolo în anul 538 î. Chr. În acest an dintâi a lui Dariu s'a întâmplat, că Daniel a primit dela ingerul Gavril profeția minunată.

⁷ Pentru ce a căzut pe Daniel alegerea, să ne transmită nouă ca profet această profeție? Pentru că el a fost în fața lui Dumnezeu „prea iubit și scump” și a fost foarte apreciat de El. În cazul acestui profet putem să înțelegem bine lucrul acesta, pentru că el a dovedit că este dispus să se lase aruncat mai bine de împăratul Dariu în groapa leilor decât să se plece în fața unei legi religioase a Mezilor și Persilor, care a cerut dela el să se lase de adorarea cu rugăciune a lui Iehova Dumnezeu. Deși Daniel în guvernul Regelui Dariu a avut o slujbă înaltă, totuși el ca Iudeu a fost un prizonier, un deportat, departe de Ierusalim, capitala patriei sale Iuda. Dar despre un Ierusalim în acel timp nici nu putea fi vorba. Împăratul Nebucadnezar l-a distrus complet în anul 607 î. Chr. și așa zăceau Ierusalimul și țara Iuda de șasezeci și opt de ani în dărămături, fără oameni și fără animale de casă. În acel timp Daniel a ajuns în posesiunea cărții profețiilor lui Ieremia, și zice: „Eu Daniel, am văzut din cărți că trebuiau să treacă șaptezeci de ani pentru dărămăturile Ierusalimului, după numărul anilor, despre cari vorbise Domnul către proorocul Ieremia”. (Dan. 9:2). Aceasta a dat lui Daniel speranța, că Iudeii în timpul de numai doi ani vor fi aduși din Babilon iarăși înapoi în patria lor Iuda și în Ierusalim.

⁸ Daniel a știut din cuvântul lui Dumnezeu, exprimat în Leviticul 26:31-46 prin Moise și în 1 Împărați 8:46-54 prin Solomon, că Iudeii au trebuit să fie față de Dumnezeu în starea potrivită a inimii pentru a putea fi eliberați de El într'un astfel de mod îndurător. Ei au trebuit să-și arate credința în El ca Eliberatorul lor, care își ține cuvântul, și să se umilească înaintea Lui, arătând părere de rău pentru păcatele lor, cari au adus peste ei o astfel de ducere dureroasă în sclavie. Ei au trebuit să se întoarcă părăsind religia, la închinarea la Iehova, a adevăratului și viului Dumnezeu, și anume cu inimă curată. Indiferent de aceea, că ce au făcut ceilalți Iudei în acel timp, Daniel a început să urmeze calea, care le-a fost prescrisă ca o călăuză în Sfânta Scriptură. El raportează despre sine: „Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu, ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă. M'am rugat Domnului, Dumnezeului meu, și i-am făcut următoarea mărturisire”; și după aceea ne spune ce s'a rugat lui Dumnezeu. El arată după aceea, că templul con-

struit de Solomon a fost o ruină pustie și întreg Ierusalimul, „Cetatea peste care este chemat Numele Tău”, precum și fostul său teritoriu de stăpânire, țara lui Iuda zăcea pustiită spre groaza tuturor națiunilor. Așa s'a rugat el de îndurare, în credința, că starea de pustiire, în care n'a existat nici om nici animal, se va sfârși după doi ani, adică în anul 537 î. Chr. — Dan. 9:13-19.

⁹ Așteptarea plină de încredere a lui Daniel cu privire la un astfel de ajutor fără îndoială în acel timp a crescut, pentru că Cir, nepotul lui Dariu, acum a fost sosit; deoarece despre el zice profeția în Isaia 44:28 și 45:1-3: „Eu zic despre Cir: El este păstorul Meu, și el va împlini toată voia Mea; el va zice despre Ierusalim: Să fie zidit iarăși! Și despre Templu: Să și se pună temeliiile! Așa vorbește Domnul despre unșul Său, către Cir, pe care-l ține de mâna dreaptă, ca să doboare neamurile înaintea lui, și să deslege brăul împăraților, să-i deschidă porțile, ca să nu se mai închidă: Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile muntoase, voi sfărâma ușile de aramă, și voi rupe zăvoarele de fier. Iți voi da vistierii ascunse, bogății îngropate, ca să știi că Eu sunt Domnul care te chem pe nume, Dumnezeul lui Israel”. Așa a fost adus Cir de către Daniel fără îndoială în legătură cu profeția din Ieremia 25:11, 12 și 29:10, care vorbește despre timpul după pustiirea de șaptezeci de ani ca despre o cercetare divină, și aceasta într'un înțeles binevoitor pentru poporul lui Iehova. Daniel n'a știut în acel timp, că Cir încă înainte de a trece doi ani va fi singurul stăpânitor al Babilonului și Medo-Persiei.

¹⁰ Nu ne este spus exact cât timp a stăruit Daniel în rugăciune și cerere pentru Sion, muntele sfânt a Dumnezeului său. În timpul însă, când în templul de pe Sion se făcea aducerea jertfei de seară, i s'a arătat lui Daniel ingerul Gavril, pe care Iehova Dumnezeu l-a trimis în grabă, ca să aducă răspuns lui Daniel la rugăciunile sale. După traducerea accentuată a lui Rotherham din limba ebraică Gavril a zis lui Daniel: „Ia aminte dar la cuvântul acesta și să ai înțelegere la descoperire: Șaptezeci de săptămâni au fost împărțite pentru poporul tău și pentru orașul tău sfânt — pentru a face un sfârșit călcării legii și a face deplină măsura păcatului și a acoperi nedreptatea printr'o ispășire și a introduce dreptatea care există de veacuri și a pecetlui vedenia și profeția cu un sigil și a unge sfânta sfintelor”. (Dan. 9:23, 24, Roth.). Așa cum sunt rezumate aici rezultatele scurgerii celor șaptezeci de săptămâni, trebuie să fie vorba de rezultate bune. Aceasta face să crească interesul nostru de a cunoaște aceste rezultate bune în însemnătatea lor deplină.

¹¹ Zile nu sunt amintite în această legătură de către ingerul Gavril. Săptămânile nu trebuiesc privite prin urmare ca săptămâni cu șapte zile, cari vor forma laolaltă 490 de zile sau precis un an și trei sferturi de an, ci fiecare din aceste săptămâni se compune din șapte ani. Din acest motiv sună traducerea la traducătorii mai noi: „Șaptezeci de săptămâni de ani sunt hotărâte pentru poporul tău”. (Henne; B. Zürcher rev.) „Șaptezeci de săptămâni de ani au fost fixate pentru poporul tău și orașul tău sfânt”. (Moffatt). Aceste traduceri corespund faptelor. Cele șaptezeci de săptămâni fac prin urmare 490 de ani și se încep la un anumit moment, pe care îl vom discuta îndată.

¹² Rugăm a se observa, că aceste șaptezeci de săptămâni stau în legătură cu poporul lui Daniel și cu orașul

sfânt, care în decursul acestor săptămâni trebuie reclădit din nou. Prin urmare această profeție nu se referă la păgâni, cari se fac creștini sau izraeliți spirituali, ci la Iudeii naturali ca Daniel. Ea se referă la Ierusalimul al doilea, orașul reclădit în acel timp, și nu la al treilea Ierusalim care a fost ridicat numai după anul 70 d. Chr. și acuma stă sub mandat britanic. Conform înțelesului exact literal al cuvintelor lui Gavril, aceste șaptezeci de săptămâni hotărâte, rânduite sau fixate pentru Iudei și

orașul lor sfânt, au fost „împărțite”. Și după cum arată celelalte cuvinte ale lui Gavril, ele au fost împărțite în trei perioade de timp: 1) șapte săptămâni, 2) șasezeci și două de săptămâni și 3) o săptămână; adică: a) 49 de ani, b) 434 de ani și c) 7 ani; laolaltă 490 de ani. După aceea Gavril a spus ce va caracteriza pe fiecare din aceste trei perioade de timp. Este lucrarea articolului următor să descrie acestea în amănunte.

Watchtower din 1 Decembrie 1946.

SAPTAMÂNĂ A ȘAPTEZECEA

La împărțirea celor șaptezeci de săptămâni de ani a zis ingerul Gavril către Daniel: „Să știi dar, și să înțelegi, că dela darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cărnuitorul, sunt șapte săptămâni și șasezeci și două de săptămâni. Piețile și zidurile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strămtorare”. — Dan. 9:25, trad. amer.

² Traducerea acestui verset de către învățatul iudeu Isaac Leeser (1853) sună așa, ca și cum zidirea orașului s'ar face în toate cele șasezeci și două de săptămâni, și anume: „Să știi și să înțelegi, că dela darea cuvântului pentru a restatornici și a zidi Ierusalimul, până la cel uns, prințul, vor fi șapte săptămâni și în decurs de șasezeci și două de săptămâni se va clădi din nou, cu străzi și (de jur împrejur), însă în apăsarea vremurilor”. (Traducere ca și Biblia Parallel). Această însă sună așa, ca și cum dela punctul de plecare până la arătarea lui Mesia, Prințul, ar fi numai șapte săptămâni. Această traducere Leeser nu este în armonie cu faptele, și nici cu o traducere iudeie cu mult mai veche, și anume traducerea Septuaginta din ebraică în greacă, care s'a făcut dela 280 î. Chr. Ea sună: „De aceea să știi și să înțelegi, că dela ieșirea unui cuvânt, pentru a da răspuns și a zidi Ierusalimul, până la un stăpânitor uns, sunt șapte săptămâni și șasezeci și două de săptămâni. Se vor întoarce într'adevăr înapoi, și se va zidi o stradă și un zid, și aceste timpuri vor fi deșertate”. (C. Thomson). Cei mai mulți din traducătorii de încredere ai timpului nou, cari sunt liberi de orice părere preconcepută pricinuită de religie, sunt de acord în privința aceasta.

³ Observați, că începutul celor șaptezeci de săptămâni este făcut cunoscut de timpul, când se dă cuvântul sau porunca, „pentru a restatornici și a zidi Ierusalimul”. Când a ieșit un astfel de cuvânt? Nu la doi ani după această vedenie, adică în anul 537 î. Chr.; deoarece decretul, pe care l-a publicat Cir în acest an, s'a referit numai la reclădirea templului în vechiul său loc. Conform raportului cărturarului preotesc foarte stimat, Ezra, Cir a zis în decretul său: „Domnul, Dumnezeuul cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului, și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim în Iuda”; și după aceea a accentuat în această vesteire încă de două ori reclădirea din nou a templului în loc de rezidirea Ierusalimului — Ezra 1:2-4.

⁴ Tot așa de puțin găsim punctul de plecare în anul

al șaptelea al stăpânirii lui Artasastas sau Artaxerxe*, împăratul Persiei, deși Ezra în acest an a mers cu o însărcinare specială, în scris, a împăratului, la Ierusalim. Cu această ocazie s'au întâmplat următoarele:

⁵ „Acest Ezra a venit din Babilon: era un cărturar iscusit în Legea lui Moise, dată de Domnul, Dumnezeuul lui Israel. Și, fiindcă mâna Domnului, Dumnezeului său, era peste el, împăratul i-a dat tot ce ceruse. Mulți din copiii lui Israel, din preoți și din Leviți, din cântăreți, din ușieri, și din slujitorii Templului, Netinimi, au venit și ei la Ierusalim, în al șaptelea an al împăratului Artaxerxe. Ezra a venit la Ierusalim în a cincea lună a anului al șaptelea al împăratului. Plecase din Babilon în ziua întâi a lunii întâia (la 1 Nisan), și a ajuns la Ierusalim în ziua întâi a lunii a cincea (la 1 Ab), mâna bună a Dumnezeului său fiind peste el”. (Ezra 7:6-9). Așa a făcut Ezra călătoria dela orașul Babilon până la Ierusalim în exact patru luni iudeie sau de lună.

⁶ Dacă citim copia scrisorii, pe care a dat-o împăratul Artasasta lui Ezra (7:11-26), așa găsim că Ezra n'a fost împuternicit sau îndrumat în ea în niciun loc ca să zidească din nou Ierusalimul. Ezra însuși spune, ce scop avea să servească această scrisoare: „să slăvească (să înfrumusețeze, B. engl.). Casa Domnului la Ierusalim”. (Ezra 7:27). De aceea s'a referit scrisoarea exclusiv la aurul și argintul și la uneltele, cari au trebuit să fie întrebuințate pentru templul din Ierusalim, precum și la darea de grâu, vin, untdelemn și sare pentru susținerea serviciului templului, și mai departe la scutirea de biruri pentru toți servii templului.

⁷ În realitate trebuie să fixăm timpul pentru darea poruncii adevărate și pentru începutul celor șaptezeci de săptămâni, (treisprezece ani mai târziu, după această vizită specială a lui Ezra la templul din Ierusalim.

* Despre acest Artaxerxe s'a vorbit în literatura „Turnului de Veghere” ca de Artaxerxe al III-lea, din motivul următor: Magul înșelător Smerdis, care (522 î. Chr.) a șezut mai puțin de opt luni pe tronul persan, este numit pe grecește Artasasta, ceea ce de obicei este tradus cu Artaxerxes. Prin urmare el ar fi primul Artaxerxes, (Ezra 4:7-24). După aceea greceasca Septuaginta vorbește despre soțul regal al Esterei ca „Artaxerxes”; acesta a fost într'adevăr Xerxes cel mare, deci al doilea Artaxerxe. Estera 1:1.

Următorul, despre care obișnuît se vorbește ca de Artaxerxe I, este al treilea Artaxerxe, acela, cu care a avut Neemia de-a face. Despre el zice „McClintock and Strongs Cyclopaedia”, volumul I, pagina 440, prima coloană: „El este acelaș ca și al treilea Artaxerxe, împăratul persan, care în al douăzecilea an al domniei sale a permis în mod atent lui Neemia ca să meargă la Ierusalim pentru realizarea unor scopuri cu totul naționale, l-a învestit cu regența peste poporul său propriu și l-a lăsat să stea acolo doisprezece ani. (Neemia 2:1; 5:14)”.

⁷ După câți ani mai târziu și-au luat începutul cele șaptezeci de săptămâni?

¹ Câte săptămâni au trebuit să fie „până la Mesia, la prințul?”

² În ce privință nu corespunde faptelor traducerea lui Isaac Leeser?

³ Pentru ce n'a fost porunca lui Cir în anul 537 î. de Chr. punctul de plecare al celor șaptezeci de săptămâni?

^{4,5} a) Pentru ce n'a format punctul de plecare scrisoarea, pe care a primit-o în mână Ezra în anul al șaptelea al lui Artasasta?

b) De câte luni a avut nevoie Ezra ca să ajungă la Ierusalim?

PUNCTUL DE PLECARE SE AFLĂ

⁸ La Iudei luna a nouă se chiamă Chişleu; şi aceasta cade în parte pe luna noastră Noembrie, în parte pe Decembrie. Despre această lună citim: „Istorisirea lui Neemia, fiul lui Hacalia. În luna Chişleu, în al douăzecilea an, pe când eram în capitala Susa, a venit Hanani, unul din fraţii mei, şi câţiva oameni din Iuda. I-am întrebat despre Iudeii scăpaţi cari mai rămăseseră din robie, şi despre Ierusalim. Ei mi-au răspuns: Ceice au mai rămas din robie sunt acolo în ţară, în cea mai mare nenorocire şi ocară; zidurile Ierusalimului sunt dărimate, şi porţile sunt arse de foc”. (Neemia 1 : 1-3). Această nu s'ar putea referi la un timp în decursul celor şaptezeci de ani, cari au urmat după distrugerea Ierusalimului de către Nebucadneţar în anul 607 î. Chr. Acei şaptezeci de ani au trebuit — după profeţia lui Ieremia, pe care a studiat-o Daniel, — să fie făcuţi cunoscut printr-o pustiire completă a Ierusalimului şi ţării Iuda, fără să fi rămas dintre Iudei sau animalele lor de casă nici măcar un rest. În schimb despre rămăşiţa iudeie, care a lucrat conform vestirii lui Cir şi în anul 537 î. Chr. s'a întors din captivitatea babiloniană înapoi în oraşul pustiit, se vorbeşte în alte locuri ca despre rămăşiţa din robie, care a scăpat: Ezra 9 : 8, 13-15; Isa. 4 : 2, 3; 10 : 20-22; 37 : 31, 32; Obadia 17). De către această rămăşiţă, care a scăpat din robia din Babilon sau s'a întors înapoi, s'a făcut în Ierusalim ceva lucru de reconstrucţie; dar cu toate acestea, această rămăşiţă şi oraşul sfânt au ajuns în decursul celor treisprezece ani, cari au urmat după vizita lui Ezra amintită mai sus în Ierusalim, în starea, pe care a descris-o Hanani lui Neemia în al douăzecilea an a lui Artasasta, în luna Chişleu.

⁹ Patru luni mai târziu, încă în acelaş al douăzecilea an de guvernare al acestui Artasasta (al III-lea), i s'a oferit lui Neemia ocazie să facă împăratului Artasasta o cerere cu rugămintea ca să permită să se zidească din nou Ierusalimul ca oraş întărit, asigurat împotriva duşmanilor săi. Citim: „În luna Nisan, anul al douăzecilea al împăratului Artaxerxe, pe când vinul era înaintea lui, am luat vinul şi l-am dat împăratului”. Cu această ocazie, în Nisan, prima lună iudeie, Neemia a rugat pe împărat, după rugăciune serioasă, venită din inimă către Iehova Dumnezeu, următoarele: „Dacă găseşte cu cale împăratul, şi dacă robul tău îi este plăcut, trimite-mă în Iuda, la cetatea mormintelor părinţilor mei, ca să zidesc din nou... Dacă găseşte împăratul cu cale, să mi se dea scrisori pentru dregătorii de dincolo de Râu (Eufurat), ca să mă lase să trec şi să intru în Iuda, şi o scrisoare pentru Asaf, păzitorul pădurii împăratului, ca să-mi dea lemne să fac grinzi pentru porţile cetăţii de lângă casă, pentru zidul cetăţii, şi pentru casa în care voi locui”. Neemia ne raportează: „Împăratul mi-a dat aceste scrisori, căci mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine”. — Neemia 2 : 1-8]

¹⁰ Deoarece aceasta s'a întâmplat în luna Nisan, care în parte cade în luna noastră Martie, în parte în Aprilie, așa s'a făcut corespunzător anotimpului nordic primăvara. Totuşi timpul ieşirii cuvântului sau poruncii

pentru restatornicirea şi zidirea din nou a Ierusalimului n'a început să se numere dela această lună de primăvară, ci numai mai târziu cu mai mult ca patru luni, când cuvântul sau porunca regelui pentru Ierusalim a început într'adevăr să se înfăptuiască, prin faptul că Neemia a ajuns la faţa locului. Deoarece Neemia ne spune, că a început călătoria la un anumit timp — sau în luna lui Nisan sau în decursul unei luni de mai târziu — din Susa în Elam către Ierusalim, şi ea trebuie că a durat mai mult decât călătoria de patru luni a lui Ezra din Babilon, pentru că Susa a fost situată la mai mult de 650 km. la est de Babilon, deci a fost cu mult mai îndepărtată de Ierusalim. Prin urmare Neemia a trebuit să sosească acolo către începutul lunii a şasea (Elul), sau poate că spre sfârşitul lui Septembrie (a lunii iudeie Tişri); aceasta ar fi fost aproape către sfârşitul anului al douăzecilea de guvernare al lui Artasasta. De atunci au început să se numere cele şaptezeci de săptămâni ale profeţiei lui Gavril.

¹¹ Cei mai mulţi comentatori ai Bibliei ai timpului nostru pun anul al douăzecilea al lui Artasasta egal cu anul 445 î. Chr. În ediţiile de Biblii necatolice stă în fruntea observaţiilor marginale ca dată anul 445 î. Chr. Dar lipsesc zece ani, pentru că data exactă este 455 î. Chr. În nota marginală a traducerii catolice Douay a Bibliei, data este arătată ca „Ante Christum 454”, adică 454 î. Chr. Traducerea necatolică King James sau autorizată a Bibliei, a primit adăugată la început la ediţia sa din anul 1701, tabla cronologică istorică, compusă de arhiepiscopul Usher; dar ca anul al douăzecilea a lui Artasasta episcopul Lloyd n'a pus data lui Usher ci data lui Dr. Dodwells — 445 î. Chr. — şi după aceasta s'au orientat de atunci încoace cercetătorii timpurilor biblice. Pe când Usher dă în ale sale „Annals of the Old and New Testament” (1658) la raportul lui Hanani către Neemia, în luna Chişleu (Noembrie - Decembrie), ca nota marginală pe pagina 137, următoarea dată: „456 î. Chr.; anul lumii 3550; perioada iuliană 4258”. Nisan-ul care a urmat după aceea (Martie-Aprilie), patru luni după raportul lui Hanani către Neemia, ar cădea așa dar în anul 455 î. Chr.

¹² Cunoscutul învăţat Ernst Wilhelm Hengstenberg (1802—1869), sprijinit pe fapte istorice, a combătut în mod cunoscător data lui Dodwells — 445 î. Chr. El a arătat că această dată (445) a fost mutată cu zece ani. Noi întrebuiţăm „Christologia (învăţătura despre Christos) a Testamentului vechiu” a sa, volumul 3, capitoul „Cele şaptezeci de săptămâni ale lui Daniel”; subtitlu „Exactitatea datelor” (apărută în editura lui Ludwig Oehmigke, Berlin, 1856, ediţia a II-a). Despre punctul de plecare, dela care încep să se numere cele şaptezeci de săptămâni (sau „Terminus a quo a celor şaptezeci de săptămâni”), zice Hengstenberg acolo pe paginile 159 până la 161 următoarele:

¹³ „Cele 7 săptămâni cari se încep cu acest punct de plecare... Restatornicirea oraşului trebuie să se facă în tot decursul lor şi cu terminarea lor trebuie să fie sfârşită. Aceasta cade, întrucât, după cum se va dovedi mai târziu, anul al douăzecilea a lui Artaxerxe este anul 455 î. Chr., în anul 406, 2 ani înainte de sfârşitul guvernului

⁸ a) Când a primit Neemia pentru prima oară un raport despre starea tristă a Ierusalimului? b) Cine a fost rămăşiţa din robie, care a fost atunci acolo?

⁹ În ce chip i s'a oferit ocazie lui Neemia în acelaş an să facă o cerere regelui Artasasta? şi ce a cerut?

¹⁰ Pentru ce nu se numără din luna Nisan darea poruncii pentru reclădirea Ierusalimului?

¹¹ Care dată este arătată de Usher ca anul al douăzecilea al lui Artasasta? şi pentru ce se îndepărtează de această dată cele mai multe note marginale ale Bibliei?

^{12,14} Ce a dovedit Hengstenberg, ca cunoscător, privitor la începutul domniei lui Artasasta? şi când a fost prin urmare anul al douăzecilea al acestei domnii?

lui de 19 ani a lui Darius al II-lea, al urmaşului lui Artaxerxe".

"Mărturia cea mai curioasă ni-o dă Herodot, a cărui istorie nu poate să fie scrisă înainte de anul 408, pentru că el povesteşte încă evenimente, cari cad în acest an şi în cel dinaintea lui... Ceea ce spune deci despre mărimea Ierusalimului, se poate referi cam la timpul sfârşitului celor şapte săptămâni... Kadytis-ul lui Herodot este Ierusalimul... Herodot vorbeşte despre Kadytis în două locuri... că într'un timp relativ scurt în locul unei grămezi de dărămături pustii a apărut un oraş, care a fost mai prejos numai la puşine în Asia în ceea ce priveşte mărimea".

¹⁴ Pe pagina 166 (aliniatul I) zice Hengstenberg: „Toţi cronologiştii sunt de acord în aceea, că începutul domniei lui Xerxe cade în anul 485 î. Chr., moartea lui Artaxerxe în anul 423. Deosebirea (de păreri) priveşte numai anul începutului domniei lui Artaxerxe (între 485 şi 423 î. Chr.). Problema noastră este rezolvată dacă ne reuşeşte să dovedim, că acesta cade în anul 474 î. Chr. Pentru că atunci anul al douăzecilea a lui Artaxerxe este anul 455 î. Chr. după era trecută...". Pe pagina 167 a citat ca dovadă pentru data de 474 î. Chr. următoarele: „Krüger... a pus anul morţii lui Xerxe în anul 474 sau 473, şi fuga lui Temistocle * un an mai târziu". Aceasta ar da lui Xerxe cel Mare, soţul împărătesei Estera, un timp de domnie de unsprezece până la doisprezece ani. În timp ce Ctesias **, istoricul grec din secolul al cincilea dinaintea de Christos, pune lui Artaxerxe o domnie de 42 de ani, calcularea de mai sus arată că a domnit 51 de ani, dela anul 474 î. Chr. De aceea vorbeşte Hengstenberg pe pagina 171 de o „domnie de 51 de ani a lui Artaxerxe".

* Fuga generalului Temistocle din Grecia în Asia s'a întâmplat în timpul când tronul Persiei a trecut dela Xerxe cel Mare la fiul său Artaxerxe. Istoricul grec Tucydide, care a trăit în timpul guvernului lui Artaxerxe, ne spune, că generalul Temistocle a fugit din patria sa în Persia, când Artaxerxe numai „cu puşin timp mai înainte a ajuns pe tron".

Biograful grec Plutarh, din primul secol după Christos, zice sub Temistocle (c. 27): „Tucydide şi Caron d'n Lapsacus zic că Xerxes a fost mort, şi Temistocle a avut o convorbire cu fiul său Artaxerxe; pe când Eforos, Diodon, Clitarhus, Heraclide şi mulţi alţii scriu, că el a mers la Xerxe. Cronologiile sunt mai bine de acord cu raportul lui Tucydide".

De asemenea Nepos, un istoric roman din primul secol dinaintea de Christos, se pune alături de Tucydide şi zice: „Ştiu că majoritatea istoricilor au povestit, că „Temistocle a trecut în Asia în timpul domniei lui Xerxe; totuşi eu cred mai degrabă pe Tucydide decât pe ceilalţi, pentru că dintre toţi cari au lăsat rapoarte despre acel period de timp, el a fost cel mai aproape de Temistocle după timp şi a fost din acel oraş (Atena). Tucydide spune, că el s'a dus la Artaxerxe".

La toate acestea pe cari le-am amintit aci mai sus este vorba de lucrul următor: Diodorus Siculus, un istoric grec din primul secol după Christos, dă în cronologiile sale data morţii lui Temistocle la anul 471 î. Chr. Temistocle în timpul sosirii sale în Asia la Artaxerxe, care cu puşin timp înainte de aceea a urmat după Xerxe pe tronul persan, a scris o scrisoare prin care l-a rugat să-i acorde o audienţă, dar până atunci şi-a cerut un termen de un an pentru a învăţa limba persană. După aceea a voit să vină şi să prezinte lui Artaxerxe câteva planuri pentru supunerea Greciei. După ce Artaxerxe a aprobat această cerere, Temistocle a apărut după trecerea anului amintit la curtea sa. Prin urmare el a trebuit să fi fost cel puşin doi ani în Asia, înainte ca — în anul 471 — să moară, aşa că trebuie că a sosit la 473 î. Chr. în Efes (Asia). În conformitate cu aceasta începutul domniei lui Artaxerxe poate fi fixat la 474 î. Chr. Atunci anul său al douăzecilea ar cădea pe 455 î. Chr.

** Vezi „McClintock & Strongs Cyclopaedia", volumul 9, pag. 602, coloana 1, sub „The Date of the Edict" („Data poruncii"). Vezi mai departe „Equipped for Every Good Work", pagina 183. 184, ediţia din 1937.

¹⁵ După declaraţii din parte competentă s'a stabilit deci, că împăratul Artaxerxe din Persia a început să guverneze în anul 474 î. Chr., şi că al douăzecilea an al său a căzut pe anul 455 î. Chr., sau a ajuns în acesta. În urma acestora anul acesta marchiază timpul, când — vara târziu sau cu începutul toamnei — cuvântul sau porunca pentru zidirea din nou a Ierusalimului a fost pusă în vigoare. De atunci încoace au început prin urmare să se numere „cele şaptezeci de săptămâni". Intrucât aceste săptămâni au făcut 490 de ani, ele au trebuit să se termine în anul 36 d. Chr., la sfârşitul-verii sau cu începutul toamnei.

MESIA SE ARATĂ

¹⁶ În decursul primelor şapte săptămâni — sau patruzeci şi nouă de ani — oraşul a trebuit zidit din nou; şi după cum spune istoricul Herodot despre Kadytis, el a devenit un oraş „care a fost mai prejos numai la puşine în Asia, în ceea ce priveşte mărimea". Ce întâmplare a fost profetizată pentru cele şasezeci şi două de săptămâni cari au urmat după aceea (sau 434 de ani)? Adică, ce a trebuit să se întâmple, dacă numărăm dela 455 î. Chr. după trecerea unui timp de şasezeci şi nouă de săptămâni (sau 483 de ani)? În Daniel 9: 25 se răspunde: „Dela darea poruncii pentru restornicirea şi zidirea din nou a Ierusalimului, până la Mesia, prinţul, sunt şapte săptămâni şi şasezeci şi două de săptămâni", adică sunt în total şasezeci şi nouă de săptămâni. Prin urmare la sfârşitul celor şasezeci şi nouă de săptămâni a trebuit să se arate Mesia cel de mult timp făgăduit. Aceste săptămâni, sau 483 de ani, trebuiesc număraţi din toamna anului 455 î. Chr. Aceasta ne aduce la toamna anului 29 d. Chr. Ce s'a întâmplat în acest an? După cum arată istoria, anul al cincisprezecelea de guvernare a romanului Tiberiu Cezar cade pe acest an 29 d. Chr. * Tiberiu şi-a început domnia în Roma în 19 August a anului 14 d. Chr., cu moartea lui Cezar Augustus. Primul an al guvernului lui Tiberiu s'a întins deci de atunci până la 18 August a anului 15 d. Chr., şi anul al cincisprezecelea al domniei sale a mers dela 19 August a anului 28 până la 18 August a anului 29 d. Chr. Prin urmare anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu a căzut în acelaş timp ca şi anul al 483-lea al perioadei celor „şaptezeci de săptămâni".

¹⁷ Ce s'a întâmplat în acest an plin de însemnătate, 29 d. Chr., ni se comunică în Luca 3: 1-4 după cum urmează: „În anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu Cezar, — pe când Pilat din Pont era dregător în Iudea, Irod, cărmător al Galileii... Cuvântul lui Dumnezeu a vorbit lui Ioan, fiul lui Zaharia în pustie. Şi Ioan a venit prin tot ţinutul din împrejurimea Iordanului, şi propovăduia botezul pocăinţei, pentru iertarea păcatelor". Cam la şase luni după prezentarea lui Ioan a venit Isus din Nazaret la el şi s'a botezat. După cum măfurişeşte Ioan, Isus a devenit cu ocazia acestui botez un-sul, Christosul, şi anume prin ungere cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu. În Ioan 1: 32-34 ni se spune: „Ioan a făcut următoarea mărturisire: Am văzut Duhul pogo-

* Vezi „Impărăţia a sosă", pagina 18, 19 (?).

¹⁸ Când s'au început şi când s'au sfârşit prin urmare, conform botezului suficiente, cele şaptezeci de săptămâni?

¹⁹ a) Ce evenimente a fost scadent după sfârşitul celor şasezeci şi nouă de săptămâni?

b) Cu ce an a căzut împreună ultimul an al acestor săptămâni?

¹⁷ Ce s'a întâmplat în acest an ca împlinirea profetei?

rindu-se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El. Eu nu-L cunoașteam; dar Celce m'a trimis să botez cu apă, mi-a zis: Acela peste care vei vedea Duhul pogorindu-Se și oprindu-Se, este Celce botează cu Duhul Sfânt. Și eu am văzut lucrul acesta, și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu". La puțin timp după aceea, Andrei, un ucenic al lui Ioan, s'a întâlnit cu unsul Isus și a căutat apoi pe fratele său Simion Petru. „El, cel dintâi, a găsit pe fratele său Simon. (In cealaltă zi a întâlnit pe fratele său Simon, Moffatt), și i-a zis: Noi am găsit pe Mesia (care, tălmăcit, înseamnă Christos)". Așa dar Christos a venit exact la timpul hotărât, și anume la sfârșitul celor șasezeci și nouă de săptămâni (sau 483 de ani), în toamna anului 29 d. Chr. — Ioan 1:41.

¹⁸ In timpul ungerii Sale cu spiritul, Isus a fost de treizeci de ani. In Luca 3:21-23 ni se raportează: „Când Isus a fost botezat și s'a rugat, s'a deschis cerul, și Duhul Sfânt s'a pogorit peste El în chip trupesc, ca un porumbel; apoi a venit o voce din cer: 'Tu ești Fiul Meu, cel prea iubit, astăzi am devenit Tatăl Tău'". (Moffatt). „Când Isus și-a început activitatea (ca Mesia, nota marginală), a fost cam de treizeci de ani". — *Albrecht*.

¹⁹ Din aceasta se poate deduce când a fost născut Isus. Întrucât în toamna anului 29 d. Chr., când a fost botezat și uns, a fost de treizeci de ani, trebuie ca a fost născut cu treizeci de ani mai înainte, în toamna anului 2 i. Chr.* In toamna anului 1 i. Chr. ar fi fost Isus

* Unii cercetători ai timpului au fixat nașterea lui Isus la anul 4 sau chiar 6 i. Chr. Ei au făcut aceasta pentru a aduce nașterea Sa în armonie cu ceea ce spune istoricul iudeu Josephus. In lucrarea sa „Despre istorii iudeie vechi”, cartea 17, capitolul 6, alineatul 4, Josephus raportează cum s'a purtat Irod cu puțin timp înainte de moartea sa: „Și pe acest Matthias Irod l-a constrâns să renunțe la marea profeție, pe celalt Matthias însă, care a urzit conspirația, și pe câțiva alții din tovarășii săi a pus să fie arși de viu, în care noapte a căzut și o întunecime de lună”.

S'a calculat, că o astfel de întunecime de lună a avut loc în 13 Martie a anului 4 i. Chr., și că uciderea pruncilor, pe care a pus Irod să se execute în Betleem după nașterea lui Christos, prin urmare a trebuit să aibă loc cel mai târziu în acest an. Totuși o întunecime de lună nu este o arătare suficientă pentru a putea constata, în care an a avut loc un anumit eveniment; pentru că există în fiecare an două timpuri când linia de întâlnire a căii lunii este îndreptată spre soare, și în general, chiar dacă nu totdeauna, în fiecare din aceste două timpuri are loc o eclipsă (întunecime) de lună. (Pentru o realizare de eclipse trebuie ca în timpul lunii noi și pline linia de întâlnire să fie îndreptată după soare, ceea ce are loc de două ori pe an). Și întrucât o întunecime de lună poate fi văzută de o întreagă jumătate a pământului, se pot vedea în unul și același loc mai multe întunecimi de lună decât de soare. Câte odată poate să treacă un an întreg fără o întunecime de lună, pe când în mulți ani sunt câte două. 1946 a fost un astfel de an cu două eclipse totale de lună. Una a fost vizibilă în Asia și în Africa de Est și de Sud în 14 Iunie, deci și în Palestina, a doua întunecime totală de lună, în 8 Decembrie, a fost vizibilă în Asia, Europa și Africa, deci iarăși și în Palestina. Despre timpul morții lui Irod zice Josephus în ale sale „Istorii iudeie”, cartea 17, capitolul 8, alineatul 1: „După aceea s'a răsândit și-a scris din nou testamentul... După ce s'a întâmplat aceasta, și-a sfârșit viața în ziua a cincea, după ce Antipater (fiul său) a fost făcut de Romani rege treizeci și șapte de ani”.

In cartea 14, capitolul 16, alineatele 1 și 4, Josephus ne spune, că Irod a luat în stăpânire Ierusalimul și a început să stăpânească în vara anului al treilea al olimpiadei 185, această este în anul 38 i. Chr. Aceasta a fost la mai bine de trei ani după ce senatul roman l-a numit rege al Iudeii. Din acest timp trebuie să înceapă

¹⁸ Când și cum a fost uns Isus? și în ce vârstă?

¹⁹ Cum se arată deci, timpul „Crăciunului” creștinătății se depărtează cu câteva luni de timpul adevărat?

atunci în vârstă de un an, în toamna anului următor (1 d. Chr.) de doi ani, și deci de treizeci de ani în toamna anului 29 d. Chr. Că nașterea Sa a avut loc toamna, în jurul lui 1 Octombrie, înainte de începutul timpului de iarnă ploios al Palestinei, este în armonie cu raportul din Luca, conform căruia „în timpul nașterii lui Isus în Betleem „în ținutul acela erau niște păstori, cari stăteau afară în câmp, și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor”. (Luca 2:7, 8). O zi de iarnă ca 25 Decembrie nu prea ar fi fost timpul potrivit de a naște într'un grajd și de a pune pe noul născut într'o iesle. Aceasta o arată și cuvintele rostite mai târziu de către Isus însuși: „Vai de femeile, cari vor fi însărcinate și de cele ce vor da țâță în zilele acelea! Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într'o zi de Sabat”. (Mat. 24:19, 20). Ce multă considerație s'a exprimat, că nașterea lui Isus a avut loc în toamna anului 2 i. Chr., la sfârșitul celui de al 453-lea an a celor șasezeci de săptămâni. Sărbătoarea „crăciunului” creștinătății se depărtează prin urmare cu câteva luni de timpul adevărat.

MESIA STĂRPIȚ

²⁰ Cuvântul profetic din Daniel 9:25 (*Vers. amer. stand.*): „Va fi clădit din nou, cu uliți și șanțuri, chiar și în vremuri de strâmtorare”, se referă la zidirea din nou a Ierusalimului cu piețile și străzile sale strâmte și zidul său. Această lucrare a trebuit să fie încheiată la sfârșitul primelor șapte săptămâni de ani, adică după 49 de ani. De aceea sună traducerea *Rotherham*, conform versiunii greacă Septuaginta: „Strada principală și zidul va fi zidit din nou, și anume la sfârșitul timpurilor”. După ce aceasta s'a făcut în acele prime șapte săptămâni, ce se întâmplă apoi ca lucrul următor? In Daniel 9:26 se dă următorul răspuns: „După aceste șasezeci și două de săptămâni, Unsul va fi stărpit, și nu va avea nimic (Mesia va fi tăiat, curmat, dar nu pentru El însuși, *B. engl.*). Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca printr'un potop; este hotărât că războiul va ține până la sfârșit și împreună cu el și pustiirile”. Cele șasezeci și două de săptămâni amintite mai sus urmează după primele șapte săptămâni.

²¹ Acest verset nu poate fi înțeles așa, ca și cum Mesia, Christos Isus, a trebuit stărpit sau omorât la sfârșitul a șasezeci și nouă săptămâni (7 și 62), în toamna anului 29 d. Chr. După cum arată raportul istoric, Isus, după ce a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu și a fost făcut Christosul în acel an, 29 d. Chr., a îndeplinit cel puțin trei ani și jumătate o lucrare de propovăduire; aceasta așa dar în decursul unui timp, înăuntrul căruia au căzut patru sărbători anuale ale paștelui. Afară de aceasta ni se comunică în Daniel 9:25, că „până la

să se numere guvernul regelui Irod, nu cu trei ani mai înainte, din timpul de când l-a numit senatul; pentru că numirea sa de partea senatului a câștigat valabilitate numai după ce a cucerit Ierusalimul. La câțva timp după cucerirea Ierusalimului a cauzat moartea marelui preot iudeu Antigonus, în anul 2 i. Chr., așa dar în decursul timpului de guvernare a lui Irod; după aceea a urmat vizita magilor la Irod și apoi — la porunca crudă a acestuia — omorirea copilașilor nevinovați din Betleem.

²⁰ Ce se întâmplă în primele șapte săptămâni? și ce eveniment remarcabil este prezis pentru timpul de după cele șasezeci și două de săptămâni, cari urmează după aceea?

²¹ Din ce motiv nu însemnează aceasta, că Mesia trebuie să fie rotezat la sfârșitul acelor șasezeci și două de săptămâni, în toamna anului 29 d. Chr.?

Mesia prințul", vor trebui să treacă șasezeci și nouă de săptămâni, adică până când va deveni Mesia sau Christos sau unșul și se va înfățișa ca acesta. Este pur și simplu o falsificare a faptelor, care nu satisface, când unii comentatori ai Bibliei se străduiesc, ca să îngheșuiască faptele lui Isus în decursul timpului Său de activitate într'un singur an după prezentarea Sa. Ceea ce vrea să zică profeția cu aceea, că Mesia va fi retezat după cele șasezeci și două de săptămâni, este, că la câțva timp după terminarea lor se poate aștepta moartea lui Mesia. Când va fi acesta cazul, este arătat exact în ultimul verset al profeției (Daniel 9 : 27).

²² Un lucru este sigur : Mesia nu va fi retezat din cauza Sa sau a păcatelor Lui. Aceasta este însemnarea ce se dă declarației scurte : „Dar nu pentru sine însuși”. Alte traduceri (vezi nota marginală a Bibliei Paralel) dau celălalt cuget : „Și nu va avea nimic”. Aceasta este în armonie cu cuvintele lui Isus, că El nu are parte la această lume. Impărăția Sa nu este din lumea aceasta ; și deși a venit „prințul acestei lumi”, totuși a trebuit să găsească, că Isus n'a avut nimic comun cu Diavolul și lumea sa. Lumea aceasta, în care este cuprinsă și organizația religiei iudeilor, nu s'a hotărât pentru Mesia, ci L-a dat în mâinile stăpânirii politice spre a fi executat într'un mod rușinos pe lemnul de chinuire. „Fără ca să urmeze un urmaș după El”, sau „nelăsând pe nimeni în urma Sa, care ar putea să urmeze după El”. (Leeser, o trad. amer., Moffatt). Traducerile menționate mai la urmă sunt în armonie cu întrebarea lui Isaia, cu privire la Mesia : „El a fost luat prin apăsare și judecată. Și cine va rosti sămânța sa ?” (Isa. 53 : 8). Aceste traduceri arată mai departe, că există numai un Mesia, și că de aceea nu are lipsă de o sămânță de urmași ; și întrucât atotputernicul Dumnezeu L-a înviat la viață nemuritoare în cer, El posedă puterea unei vieți fără sfârșit, pentru a putea executa lucrarea Sa de binecuvântări vecinice pentru toate semințiile și națiunile pământului. Aceasta exclude deci necesitatea de a avea în Roma sau în cetatea vaticanului un urmaș în forma unui așa zis „locțiitor”.

²³ Deoarece Mesia a fost „stârpit” fără vină, a trebuit să vină ca pedeapsă din partea lui Iehova, ceea ce este descris în cealaltă parte a versetului. Aceste evenimente nu au avut loc însă în decursul unei săptămâni, care a mai rămas din „cele șaptezeci de săptămâni”. Despre ce este vorba de fapt, despre aceasta citim : „Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca printr'un potop ; este hotărât că războiul va ține până la sfârșit și împreună cu el și pustiirile”. (Dan. 9 : 26). Aceasta arată deslușit, că orașul, a cărui reclădire a prezis-o îngerul Gavril, la câțva timp după cele șaptezeci de săptămâni va fi distrus, în mod vădit ca pedeapsă pentru tratamentul cu care l-au tratat locuitorii săi pe Mesia când a fost între ei. Domnul, a cărui popor nimicește orașul zidit din nou și sfântul Său locaș, templul Său, nu este acelaș ca Mesia, prințul. După cum arată istoria, la treizeci și șapte de ani după retezarea lui Mesia, a prințului, a venit prințul și generalul roman Titus, fiul împăratului Vespasian, cu o mulțime de popor de război împotriva orașului răsvrătit și l-a nimicit atât pe el cât și

templul de acolo al lui Irod. Aceasta s'a întâmplat în anul 70 d. Chr. cam la patruzeci și unu de ani după ungerea lui Mesia.

²⁴ Totuși se poate citi din Daniel 9 : 26 și altceva, dacă textului original ebraic care se compune numai din consonante i se adaugă alte vocale. O astfel de versiune deosebită o oferă traducerea veche Septuaginta, care redă versetul 26 după cum urmează : „Și el va nimici cetatea și sfântul locaș CU DOMNITORUL CARE VINE. Ei vor fi nimiciți cu un potop, până la sfârșitul războiului, după un curs hotărât, cu pustiiri”. (C. Thomson). Aceasta arată, că cuvintele ebraice în loc de traducerea „poporul.. prințului”, permit și traducerea : „cu prințul”, * ceea ce înseamnă cu ajutorul sau în puterea prințului. Unii traducători capabili preferă acest text. Houbigant traduce prin urmare : „După aceea va pustii orașul și locașul sfânt, prin prințul, care va veni”. Iar Rotherham traduce : „Și orașul și locașul sfânt îl va distruge unu și prințul”. Aceasta arată, că distrugerea Ierusalimului și a locașului său sfânt, care are loc după stărpirea lui Mesia, va veni ca o pedeapsă divină peste acest oraș religios. Isus Christos a declarat : „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului”. (Ioan 5 : 22). Prin urmare El, Mesia, a trebuit să supravegheze din cer executarea judecății, și generalul Titus, prințul roman, a fost instrumentul omenesc, prin care a fost adusă pedeapsa divină asupra Ierusalimului și asupra templului său care a fost spurcat.

²⁵ Această distrugere a venit într'adevăr ca un potop și a prăbușit pe orașul răsvrătit într'o catastrofă, care aparține la cele mai groaznice din istoria omenirii. După stărpirea lui Mesia, Iudeii au avut tot mai multe greutăți atât între ei cât și cu guvernul roman. Toate încercările de a aduce o situație mai liniștită au dat greș, până când în anul 70 d. Chr. a venit sfârșitul Ierusalimului : „pentru că hotărârea lui Dumnezeu a sunat : „Și până la sfârșit : război”. În cele din urmă au venit pustiirile cu totul peste orașul sortit prăbușirii și peste poporul nenorocit al Iudeilor, care a privit Ierusalimul ca orașul său sfânt, locul sfântului locaș. Astăzi noi suntem foarte îndepărtați de acel timp ; dar suferințele Iudeilor mai tin și acum, atât în lăuntru cât și în afara teritoriului creștinătății. Astăzi este mai mult decât oricând timpul, ca un număr mai mare de Evrei să fie sinceri cu ei înșiși și să cerceteze fără frică, dacă Mesia, prințul, n'a venit cumva la timpul, pe care i l-a spus lui Daniel îngerul Gavril. Gândiți-vă : Ajutor și scăpare pentru Iudei și neiudei vin prin acest Mesia și împărăția Sa, care acum a sosit.

REZULTATELE BUNE ALE CELOR ȘAPTEZECI DE SĂPTĂMĂNI

²⁶ Vedeți, ce binecuvântări aduce acest Mesia după descrierea din Daniel 9 : 24 ! Noi cităm acest verset : „Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte asupra poporului tău și asupra orașului tău sfânt, pentru a aduce la sfârșit (a înfrâna) fărădelegea și a pune capăt păcatelor, și a ispăși nedreptatea și a introduce o dreptate vecinică.

* Diferite msscripte ebraice sună așa Kennicoit-DeRossi : de asemenea textul sirian, Vulgata latină și Septuaginta greacă.

²² Cum s'a întâmplat, că Mesia n'a fost retezat „pentru Sine” și „nu a avut nimic”, „fără ca să urmeze un urmaș după El” ?

²³ Când au avut loc celelate lucruri prezise în Daniel 9 : 25 ? și pentru ce ?

²⁴ Ce versiuni deosebite permite textul ebraic din Daniel 9 : 26 ? și cum sunt în armonie în împlinire faptele cu aceste versiuni ?

²⁵ Cum s'a întâmplat sfârșitul acestora „cu un potop”, cu război până la sfârșit și cu pustiirile hotărâte ?

²⁶ Cum s'a adus la sfârșit fărădelegea și s'a pus capăt păcatului, așa cum a sunat prezicerea în Daniel 9 : 24 ?

și a pecetlui (adeveri, Menge) vedenia și prooroci, și a unge o sfântă a sfințelor".

²⁷ A aduce la sfârșit și a înfrâna fărâdelegea și a pune capăt păcatelor nu însemnează, a face plină măsura păcatelor și calcărilor de lege ale poporului lui Daniel, deși a fost culmea crimei, de a stârpi pe Mesia, după ce națiunea aceea l-a lepădat. De fapt mulți au luat parte din neștiință la această crimă. (Fapte 3 : 17). Acea declarație are însemnația îmbucurătoare, că va avea loc o ștergere a păcatelor și a fărâdelegilor acelora, cari vor manifesta credință în Mesia și în binele, care a rezultat din retezarea Sa în moarte. Legământul legii, pe care l-a încheiat Iehova prin Moise ca mijlocitor cu Izrael, a adus tuturor celor, cari s'au aflat sub legea mozaică, fărâdelegile și păcatele lor într'o măsură mai mare la cunoștință. „Deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului”. „Ba încă și Legea a venit pentruca să se înmulțească greșala”. „Pentruca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeaș poruncă”. (Rom. 3 : 20 ; 5 : 20 ; 7 : 13). Prin legea mozaică poporul lui Daniel n'a căștigat îndreptățirea la vieață vecinică. Tocmai dimpotrivă : legea i-a descoperit pe toți ca păcătoși, i-a osândit ca atari și a adus peste ei blestemul ca peste niște calcători de legământ. Acolo însă unde păcatul, descoperit prin legea mozaică, s'a înmulțit, acolo îndurarea și favoarea lui Dumnezeu prin Mesia lui s'a înmulțit și mai mult. Christos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, — fiindcă este scris : 'Blestemat e oricine este atârnat de lemn' — pentruca binecuvântarea. lui Avraam să vină". (Gal. 3 : 13, 14 ; Deut. 21 : 23). Prin aceea, că Mesia a murit pe lemn, legământul legii cu puterea sa de osândire a fost înlăturat din cale ; și prin meritul din jertfa neogostă a lui Mesia pot fi șterse fărâdelegile și păcatele păcătoșilor care se căiesc și pedepsele pentru acestea pot fi oprite.

²⁸ Moartea lui Mesia pe lemnul blestemului este prețul, care face posibilă o împăcare credincioșilor gata de a se pocăi. Prin ispășire este întinsă o pătură peste păcatele lor ; și așa este calea liberă pentru îndreptățirea lor înaintea lui Dumnezeu. Această îndreptățire este aceea, ce este făcută cunoscut ca „dreptate vecinică”. Astfel de îndreptățire însemnează a fi privit în ochii lui Dumnezeu ca drept și just. Această dreptate va dura vecinic și va aduce vieață vecinică celui îndreptățit. Astfel de dreptate vecinică a fost introdusă de către Mesia, care a fost retezat după a șasezeci și noua săptămână, și Dumnezeu recunoaște dreptatea și o primește. Așa stă scris în Romani 3 : 21, 22 : „Dar acum s'a arătat o neprihănire (dreptate), pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisesc Legea și prooroci — și anume, neprihănirea (dreptatea) dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Christos, pentru toți și peste toți cei ce cred". Venirea lui Mesia și retezarea Sa în moarte, la timpul hotărât al lui Dumnezeu, a pecetluit prin urmare această vedenie și profeție transmisă prin Gavril, precum și pe toate profețiile celelalte inspirate, ca adevărate și venind dela Dumnezeu. Le pune pecetea originii și supravegherii divine și nu ca venind dela oameni greșitori. Mai departe adevărate, că vedenia și profeția sunt mărginite la Mesia, pentruca se împlinesc în El și lucrarea Sa. În El își gă-

sesc interpretarea, și noi nu putem căuta împlinirea lor în altul. Nimic altceva decât venirea lui Mesia nu va despecetui însemnarea vedeniei și a profeției.

²⁹ Încă ceva, ce trebuie să se îplinească ca cel din urmă și de asemenea la sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni, și anume de „a unge sfânta sfințelor” sau „ungerea Sfântului sfinților”. Aceasta se referă la mai mult decât numai la ungerea lui Mesia cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu după botezul Său prin Ioan Botezătorul ; pentruca „sfânta sfințelor” nu se referă la o singură persoană. Cu expresia „sfânta sfințelor” se referă la locașul sfânt adevărat al lui Iehova. (Ex. 26 : 33, 34 ; 1 Regi 6 : 16 ; 7 : 50). În chipul profetic Moise în vechime a luat „untdelemnul pentru ungere, a uns sfântul locaș și toate lucrurile, cari erau în el, și le-a sfințit”. El a făcut aceasta când a pus în slujbă preoțimea tipică a lui Aaron și a fiilor săi. (Lev. 8 : 10). Locul sfânt sau „sfânta sfințelor”, pe care o unge Dumnezeu cu spiritul său la sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni, nu este ridicată de mână omonească ; este clădirea lui Dumnezeu, templul Său adevărat, care se compune din Christos Isus ca piatră de temelie și de unghiu principală, precum și din toți urmașii pe urmele Sale îndreptățiti ca „pietre vii”. — Efes. 2 : 20-22.

³⁰ În ziua Rusalilor, cam la trei ani și jumătate după ungerea lui Isus în Iordan, a venit spiritul sfânt al ungerii asupra primilor Săi urmași iudei, apostolii credincioși și ucenicii cari erau împreună cu ei. (Fapte 2). La câțva timp mai târziu a venit acelaș spirit al ungerii asupra primilor credincioși păgâni, adică neidei, și anume în casa căpitanului italian Corneliu, cu care ocazie apostolul Petru și alți Iudei au fost prezenți ca mărtori. Această primă ungere a membrilor clasei lăcașului sfânt, cari au venit dintre națiuni, a trebuit să aibă loc cel mai târziu în anul 36 d. Chr., la sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni. — Fapte 10.

³¹ Pentru noi, fie iudeu sau neiudeu, rămâne spre bucuria și încurajarea noastră a tuturor, un fapt ca ceva de neuitat : deși orașul Ierusalim și locașul său sfânt pământesc au fost distruse în anul 70 d. Chr., ne-au rămas păstrate până acum, în anul 1947, binefacerile, cari rezultă din retezarea și învierea lui Mesia, a printrului.

ULTIMA SĂPTĂMÂNĂ

³² Fără îndoială se înțelege ultima, a șaptezecoa săptămână, când zice ingerul Gavril : „El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa uriciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât (*Versiunea Americană Standard*) și până la sfârșitul deplin, fixat, se va turna mânia peste cel pustiit”. (Dan. 9 : 27). Deoarece în această legătură sunt amintiți „uriciune” și „unul care pustiește”, acest verset a fost aplicat de către interpretatorii religioși exclusiv asupra a ceea ce ei numesc „antichrist”.

²⁹ Pentruca nu se referă 'ungerea sfintei sfințelor' numai la Isus singur ?

³⁰ Când și în ce mod s'a început ungerea celorlalți din clase locașului sfânt ?

³¹ Despre ce împrejurare aparținătoare la chestiune ne putem bucura în anul 1947 ?

³² Cum interpretează unii religioniști — din cauza cuvintelor „uriciune” și „unul pustiitor” — săptămâna a șaptezecoa ? și pentruca n'ou dreptate ?

²⁸ a) Cum s'a făcut din cauza nedreptății o îngrijire pentru împăcare și s'a introdus dreptate vecinică ?

b) Cum au fost adevărate vedenia și profeția ?

și anume la un timp nehotărît în viitor. În felul acesta ei despart săptămâna a șaptezecă de cele șasezeci și nouă de săptămâni printr'un spațiu de timp, care acum durează de mai bine de nouăsprezece sute de ani și despre care ei înșiși nu știu cât va mai ține. Dacă această săptămână a șaptezecă este despărțită de cealaltă șasezeci și nouă de săptămâni de mai înainte și prin aceasta se face o spărtură de peste nouăsprezece secole, ea pierde orice valoare ca dată și reazim, ba nici nu mai arată la niciun timp hotărît. Nici aceia, cari despart această săptămână de cealaltă și o pun în viitor, nu știu când va cădea. Dar ei caută totuși să o lege cu cealaltă șasezeci și nouă de săptămâni, zicând că legătura constă într'o împlinire (așteptată de ei) care este anunțată cu privire la „poporul tău” și „asupra cetății tale celei sfinte”, — asupra poporului natural al lui Daniel, Iudeii, și asupra orașului Ierusalim în Palestina. Fără îndoială Ierusalimul de astăzi, unde nu se găsește un astfel de templu clădit de Iudei, cu siguranță nu este „cetatea sfântă” a lui Daniel.

³³ Această interpretare greșită rezultă din părerea religioasă, că împlinirea definitivă a profețiilor biblice despre o rămășiță cretințioasă, care va ajunge iarăși în favoarea lui Dumnezeu și sub care se va ridica lăcașul sfânt al lui Dumnezeu, se referă la aducerea înapoi a Iudeilor naturali în Palestina și clădirea unui templu literal, care trebuie făcut acolo după descrierea din cartea lui Ezechiel, în capitolele 40 până la 48. A aplica profeția la rămășița lui Dumnezeu a Israelului spiritual (urmașii lui Mesia) este tăgăduită printr' o astfel de părere. Ea nu ia în seamă templul lui Dumnezeu spiritual al lui Mesia și al bisericii Sale. Ea desființează declarația, pe care a dat-o Isus femeii samaritene: „Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, NICI ÎN IERUSALIM. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr”. (Ioan 4:21, 24). Legământul, care este confirmat multora pentru o săptămână, apare în felul acesta așa, ca și cum ar fi un legământ cu „Antichristul”. Că „va face să înceteze jertfa și darul de mâncare”, ar trebui să se datoreze prin urmare procedării călcătoare de legământ a antichristului. Această părere întunecă fapte importante cari, conform profeției, vor avea loc la un anumit timp fixat.

³⁴ Când a dat Gavril profeția, a transmis toate cele șaptezeci de săptămâni ca un întreg ce se ține deolaltă. El a făcut aceasta pentru a face cunoscut clar timpurile și momentele în scopul lui Dumnezeu și să facă posibilă aflarea lor. Din acest punct de vedere interpretarea celor șaptezeci de săptămâni, așa cum o luminează Dumnezeu prin Biblie se dovedește satisfăcătoare și conformă faptelor. Prin urmare „o săptămână”, prin care cele șaptezeci de săptămâni sunt complete, se întinde din toamna anului 29 până în toamna anului 36 d. Chr. În decursul acestei săptămâni de șapte ani legământul este adevărit sau întărit multora. Acești „mulți” sunt în mod evident toți Iudeii, pentru că după cum a spus Gavril, profeția despre cele șaptezeci de săptămâni se referă la poporul și orașul sfânt al lui Daniel. Legământul,

care este întărit, este legământul avraamic cu privire la sămânța, în care vor fi binecuvântate toate semințiile pământului. Iudeii au fost sămânța naturală a lui Avraam după trup, și de aceea firește ei au fost primii, căpora a trebuit să fie de folos acel legământ avraamic. Conform cu aceasta a zis apostolul Petru în a doua jumătate a săptămânii a șaptezecă Iudeilor în templu: „Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului, pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri; când a zis lui Avraam: 'Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta'. Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul (Fiul, *B. engl.*) Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvinteze, întorcând pe fiecare din voi dela fărădelegile (sau: nedreptățile, *B. engl.*) sale”. (Fapte 3: 25, 26). A confirma sau a întări legământul „multora” dintre Iudei, că are aplicare asupra lor, însemnează prin urmare că folosul acestui legământ mai întâi în decursul acestei „o săptămână” revine numai Iudeilor.

³⁵ Legământul este adevărit prin judecătorul lui Iehova, care execută condamnarea asupra Ierusalimului și asupra locașului său sfânt pângărit, cum s'a întâmplat aceasta în anul 70 d. Chr. „prin prințul care vine”, comandantul roman Titus. Judecătorul lui Iehova, Christos Isus, este „ingerul legământului” al Său. A fost promis, că „deodată va intra în templul Său”; și El a venit la templul din Ierusalim, după ce Ioan Botezătorul a pregătit calea „solului” sau „ingerului” lui Iehova. (Mal. 3: 1; Marcu 1: 2; Luca 1: 76-79). Isus s'a ocupat în decursul serviciului Său de vestire în mod strict numai cu Iudeii tăiași împrejur și a comunicat păgânilor netăiași împrejur: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”. Pe evangheliștii Săi i-a învățat să urmeze această pildă. (Mat. 15:24; 10: 5, 6). Ca dovadă, că această procedură strictă în favoarea Iudeilor în timpul serviciului lui Isus a fost o adevărită a promisiunilor legământului făcute strămoșilor iudei, a scris Pavel: „Christos (Isus) a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credințioșii lui Dumnezeu, și să întărească făgăduințele date părinților”. (Rom. 15: 8). Din acest motiv dovezile de favoare ale legământului lui Avraam nici atunci, când Mesia a fost tăiat, n'au putut trece imediat asupra celor credincioși dintre națiuni. Mai întâi a trebuit să treacă o săptămână, în decursul căreia legământul a fost adevărit „multor” credincioși iudei, și anume până în toamna anului 36 d. Chr. De aceea Petru, care a avut „cheia împărăției cerurilor”, n'a putut fi trimis înainte de toamna anului 36 d. Chr., înainte de sfârșitul a „o săptămână”, cu însărcinarea sa la neiușul Corneliu.

³⁶ Cum stă lucrul cu cealaltă declarație profetică: „Dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare”? Aceasta nu stă în legătură cu ceea ce prezice ingerul lui Dumnezeu după Daniel 11:31 și 12: 11: „Niște oști trimise de el vor veni și vor spurca sfântul Locaș, cetățuia, vor face să înceteze jertfa necurmată, și vor așeza uriciunea care pustiște”. „Dela vremea când va înceta jertfa necurmată, și de când se va așeza uriciunea pustiitorului, vor mai fi o mie două sute nouăzeci de zile”. Cuvintele jertfa tipărite aici în acest text cursiv, iar în Biblia Elberfelder în-

³³ Ce părere conduce la o astfel de interpretare? și în ce privință nu este potrivită?

³⁴ a) În ce timp cade deci „săptămâna a șaptezecă”?

b) Cine sunt cei mulți, cărora le este adevărit legământul în această săptămână din urmă?

³⁵ Cine le-a adevărit legământul „timp de o săptămână”? și cum este arătat aceasta prin fapte?

³⁶ Ce face El să înceteze în mijlocul săptămânii? și pentru ce nu trebuie confundat aceasta cu Daniel 11: 31 și 12: 11?

tr'o scriere mai mărunță sunt intercalate, și cuvintele ebraice pentru „necurmată” și „vă înceta” sunt cu totul altele decât cuvintele, pe cari le-a întrebuințat Gavril, ca să spună: „Va face să înceteze jertfa și darul de mâncare”. *Va face să înceteze* înseamnă aici literalmente: A ținea sabbat, a odihni, a te abține de la lucru. Și aceasta o face judecătorul lui Iehova, Mesia, „la jumătatea săptămânii” sau (după *B. engl.*) „în mijlocul săptămânii”. Cum?

³⁷ „Jertfa și darul de mâncare” menționate aici nu sunt jertfa de răscumpărare, pe care a adus-o Isus pe lemn pe Golgota, și nici nu este vorba de jertfa și darul de mâncare spiritual al urmașilor pe urmele Sale. Sunt jertfele și darurile de mâncare, cari au fost aduse de către Evrei în templul din Ierusalim conform legii lui Moise. „Jumătatea săptămânii” s'ar ajunge în mijlocul celor șapte ani, prin urmare după trei ani și jumătate. Intrucât săptămâna a șaptezecoa s'a început cu începutul toamnei anului 29 d. Chr., în timpul botezului lui Isus și a ungerii Sale de Christos, jumătatea acestei săptămâni ar cădea la începutul primăverii anului 33 d. Chr. așa dar cam în timpul paștilor acestui an. Tu poți să obiectezi, că jertfele și darurile de mâncare iudeie au fost aduse până la prăbușirea Ierusalimului, în anul 70 d. Chr. de către închinătorii iudei în templul lui Irod; cum a făcut Isus Christos atunci să înceteze în primăvara anului 33 d. Chr.? Ca cercetătorul profeției ni-o spune aceasta apostolul Pavel în Evrei 10:3-10:

³⁸ „Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să ștergă păcatele. De aceea, când intră în lume, El zice: Tu n'ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n'ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: 'Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeu!' După ce a zis întâi: 'Tu n'ai voit și n'ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat', (lucruri aduse toate după Lege), apoi zice: Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeu'. *El desființează astfel pe cele dintâi* (sistemul de jertfe și daruri de mâncare), ca să pună în loc pe a doua. Prin această voie (a lui Dumnezeu, pe care a venit Isus să o facă) am fost sfințiți noi, și anume prin jertfa trupului lui Isus Christos, odată pentru totdeauna”.

³⁹ „Jertfa trupului lui Isus Christos, odată pentru totdeauna”, adus la moarte pe Golgota, a fost adusă în ziua de paști, în 14 Nisan a anului 33 d. Chr., o zi înainte de sabbatul săptămânal al Iudeilor. Aceasta pare să fi fost în 3 Aprilie a anului 33 d. Chr. * Intrucât Isus

* Unii comentatori ai Bibliei sunt contra la aceea, ca să primească anul 33 d. Chr. ca anul morții lui Isus și anume cu motivarea că paștele în acest an n'a căzut într'o Vineri. Ca răspuns noi cităm aici ceea ce spune „McClintock and Strongs Cyclopaedia”, volumul 2, pagina 310, sub „Cronologie”. La citarea acestei citațiuni trebuie să ne aducem amîntă, că Ioan Botezătorul a început să propovăduască și să boteze în anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu Cezar, și că acest an s'a întins dela 19 August a anului 28 până la 18 August a anului 29 d. Chr. Cităm: „Crucificarea desigur nu poate fi fixată mai curând decât anul 28 d. Chr., când s'a început anul al cincisprezecilea al lui Tiberiu; și nici un cercetător vestit nîl s'a exprimat, ca să o fi-

a fost născut cam la 1 Octombrie a anului 2 i. Chr. a murit în vîrstă de treizeci și trei de ani și jumătate. Prin jertfirea Sa El a îndeplinit chipul jertfei iudeie; și în ziua de Rusalii care a urmat după aceea, El a adus darul de mâncare caie a format împlinirea chipului, adică darul de jertfă pentru Dumnezeu, prin faptul că a dat ucenicilor Săi de pe pămînt spiritul sfânt. (Lev. 23:15-17; Fapte 2:1-39). Că a avut de-a-face, dacă preoțimea necredincioasă iudeie a adus mai departe jertfe și daruri de mâncare în templul lui Irod din Ierusalim? Isus a făcut să înceteze astfel de jertfe și daruri de mâncare, adică a făcut ca să nu-și mai mențină valoarea lor de chipuri, și în ochii lui Dumnezeu n'au mai avut niciun rost. Acum au găsit primire înaintea lui Dumnezeu realitățile cari au împlinit chipurile.

⁴⁰ Mijlocul săptămânii a șaptezecoa a fost făcut cunoscut prin retezarea lui Mesia în moarte, prin care jertfele și darurile de mâncare iudeie aduse după legea mozaică au fost puse laoparte. Sfârșitul acestei săptămâni trebuie să fie de asemenea făcut cunoscut. Intreagă săptămâna a trebuit să rămână rezervată pentru „mulți” din rămășița iudeie, cari au primit pe Isus ca „Mesia, prințul”, ca să li se confirme legământul de binecuvîntare avraamic. În decursul acestei a șaptezecoa săptămână, până la sfârșitul ei, ungera locașului sfânt s'a putut face prin urmare numai la Iudeii consacrați. La sfârșitul acestei săptămâni, în toamna anului 36 d. Chr. au fost lăsați la ungeră și nejudעי cu credință. Prin urmare încheierea acestor „șaptezeci de săptămâni” ca întregime ar fi făcut cunoscut prin ungera celor dintâi, cari s'au convertit dintre națiuni la Mesia, la prințul. În mod corespunzător prin convertirea și ungera imediată a lui Corneliu și a familiei sale trebuie că s'a făcut cunoscut sfârșitul final al săptămânii a șaptesprezecea.

URICIUNE ȘI PUSTIITORUL

⁴¹ Numai la cîva timp după această încheiere a săptămânii a șaptezecoa se împlinește ultima parte a profeției lui Gavril către Daniel, și anume: „Și pe aripa uriciunilor va veni un pustiitor; și se va vărsa pe deplin mînie asupra celui pustiit până la sfârșitul complet fixat”. (Dan. 9:27, *Vers. Amer. Stand. Young*). După textul vechiu ebraic, din care este tradusă versiunea originală Septuaginta, acesta ar trebui să sune așa: „Și asupra templului va fi o uriciune a pustiirilor, și la sfârșitul unui timp va fi pus un capăt acestei pustiiri”. (C. Thomson; Douay). După o altă versiune a textului ebraic traduce Rotherham: „Și în locul lui va fi uriciunea groaznică, de mirare, pe deplin până la un sfârșit complet, și că un lucru hotărît va fi vărsat asupra aceluia, care pune în mirare”. (De asemenea *Moffatt; O trad. amer.*). Ce este în toate acestea cugetul adevărat?

zeze pe mai tîrziu decît decît pe anul 33 d. Chr.... Dacă se face o aplicare mai slobodă a regulilor, atunci 14 Nisan ar fi putut cădea pe Vineri, 3 Aprilie a anului 33 d. Chr.... Dacă în fine se ține tare la aceea, că ziua de paște iudeie n'a fost aranjată după o observare reală a fazelor lunii, ci după cicluri mai mult sau mai puțin greșite, ne stă la dispoziție fiecare an din acest șir (inclusiv 33 d. Chr.) pentru aceasta sau acea formă a ipotezei (presupuneri)”.
⁴⁰ Prin ce a fost făcut cunoscut sfârșitul săptămânii a șaptezecoa?
⁴¹ Când își găsește împlinirea partea din urmă a profeției, pe care a primit-o Daniel dela Gavril? și cum este redată partea aceasta de diferiți traducători?

³⁷ ³⁸ a) A cui jertfă și dar de mâncare s'a făcut să înceteze?
 b) Cum au fost făcute să înceteze la paștile anului 33 d. Chr.?

³⁹ Ce vîrstă a avut Isus la moartea Sa? și pentruce n'au mai avut valoare celelalte jertfe și daruri de mâncare iudeie?

⁴² In zilele pământesti ale lui Isus, Roma a fost puterea mondială dominantă, cea mai mare împărăție, care a existat. Profeția vorbește despre ea ca de „împăratul dela miazănoapte”. (Dan. 11:11-15). In acel timp conducătorii religiei s'au făcut vinovați de multe uriciuni, după cum arată cuvintele lui Isus — de pildă in Matei, capitolul 23, și in Luca 16:15. Cea mai uricioasă faptă a lor au săvârșit-o când au respins pe Mesia, pe care Li L-a trimis, Iehova ca prințul Său uns. La întrebarea guvernatorului roman Pilat din Pont: „Să răstignesc pe Împăratul vostru?”, preoții de căpetenie iudei au răspuns: „Noi n'avem alt împărat decât pe Cezarul!” (Ioan 19:15). Printr-o astfel de purtare acești conducători ai religiei și poporul care i-a urmat, au ales in locul lui Mesia și a împărăției Sale o uriciune, o alianță cu Roma. (Rom. 2:22; Fapte 4:26, 21). Cezar și împărăția sa mondială păgână au fost in ochii lui Dumnezeu o uriciune, mai cu seamă acum, când acest împărat a fost ales ca regele Iudeilor in locul lui Mesia, a prințului. Religioniștii Iudei au continuat până la sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni dușmănia lor îndârjită, violentă a lui Mesia, prin faptul că au combătut pe urmașii Săi unși. Prin aceasta au arătat, că pentru ei încă tot Cezar a fost privit ca rege. Și astfel de conducători ai religiei au servit in templul din Ierusalim, deși s'au făcut vinovați de o astfel de uriciune!

⁴³ Acestei uriciuni, alianței lor cu Cezar împotriva lui Mesia, i s'a datorat, că a venit o astfel de pustiire groaznică peste ei și peste orașul și poporul lor. Această pustiire a fost realizată prin aparatul politico-militar al Romanilor. Numai cu câteva zile înainte ca Isus să fi fost rețezat prin moarte, a zis, casa lor va cădea pradă pustiirii. (Mat. 23:38). Această pustiire prin legiunile romane și sfârșitul națiunii iudeie in Palestina, a avut loc la timpul hotărît de Dumnezeu, la câțiva ani după sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni. Nimicirea Ierusalimului și a templului său a avut loc in anul 70 d. Chr. și după un măcel groaznic al Iudeilor între ei in timpul

⁴² Cum au ridicat conducătorii iudei ai religiei și poporul, care i-a urmat, o uriciune, ca spurcare pe mai departe a templului?

paștelui in anul 73 d. Chr., a căzut Masada, situată pe malul de vest al Mării Moarte, ca ultima fortăreață iudeie in mâinile Romanilor. Așa a venit peirea sortită de Dumnezeu peste uriciunea, care a existat in alianța pe care au făcut-o Iudeii cu Romanii împotriva lui Mesia, prințul. Mânia lui Dumnezeu s'a vărsat asupra acelei națiuni pustiite. Ea a fost botezată cu un botez a unei nimiciri de foc. (Mat. 3:10-12). La timpul hotărît al lui Dumnezeu mânia Sa dreaptă trebuie să vină și împotriva puterii mondiale apăsătoare, care a prăbușit poporul rebel într-o astfel de pustiire.

⁴⁴ Ierusalimul timpului vechiu a fost o umbră a creștinătății răsvrătite din zilele noastre. Dela 1919 preoțimea religiei creștinătății a făcut pași, prin cari a lucrat întocmai ca acea preoțime iudeie față de Mesia. Atunci, după sfârșitul primului războiu mondial, preoțimea creștinătății s'a decis pentru Liga Națiunilor făcută de oameni ca stăpânitoare a lumii, in loc să se hotărăscă pentru stăpânirea regală a lui Dumnezeu prin Christos Isus. Și ei au ales mai bucuros pe „Cezar” decât pe Christos. In felul acesta ea a ridicat o uriciune a pustiirii, după cum a prezis-o Christos Isus in Matei 24:15. După terminarea războiului mondial al doilea, întreagă preoțimea religiei creștinătății s'a hotărît pentru urmașul vechei Ligi a Națiunilor, adică pentru Organizațiunea Națiunilor Unite. Așa este susținută mai departe uriciunea pustiirii. Ea va fi răspunzătoare pentru nimicirea creștinătății religioase in viitorul război al Armagedonului. Această pustiire și nimicire a fost preumbrită prin aceea, ce — după anunțarea din Daniel 9:27 — s'a năpustit peste poporul iudeu după săptămâna a șaptezecă. Despre această uriciune a pustiirii scrierile „Turnului de Veghere” au raportat mult in anii din urmă. Și in viitor se pot aștepta noi relatări despre această in „Turnul de Veghere” și in literatura legată cu el.

Watchtower din 1 Decembrie 1946

⁴³ In ce chip a fost aceasta o uriciune o pustiire?, și cum s'a vărsat mânia lui Dumnezeu peste uriciune și peste cel pustiit?

⁴⁴ Ce sa preumbrit prin toate lucrurile acestea?

A TE PAZI NEPATAT DE LUME

(Continuare din Nr. trecut)

¹⁷ Rădăcina unor astfel de greutăți zace in inimă sau in minte, din care i se nasc celui egoist dorințele (inclinările): „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile cari spurcă pe om”. Așa sună cuvintele lui Christos din Matei 15:19, 20. In propovăduirea Sa de pe munte a explicat aceleia, care simte in sine o dorință neîndreptătită, care este atât de legată de el ca ochiul său drept sau mâna sa dreaptă, că pentru aceea trebuie să ia măsuri temeinice, energice. Este mai bine de a smulge o astfel de dorință necurată, lumească, chiar și dacă aceasta ar fi foarte dureroasă pentru simțămintele egoiste, decât de a permite ca să rămână și să ducă la greșeli și la săvârșire de nedreptăți. [Cuvintele lui Christos sună: „Ați auzit că s'a zis celor din vechime: Să nu preacurvești. Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s'o poftască, a și preacurvit cu ea

in inima lui. Dacă deci ochiul tău, cel drept te face să cazi in păcat, scoate-l și leapădă-l dela tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul in gheenă (nimicire). Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi in păcat taie-o și leapădă-o dela tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul in gheenă”. (Mat. 5:27-30)] Cu aceasta nu este legată numai salvarea personală a cuiva, ci — ceea ce este mai însemnat — justificarea (îndreptățirea) numelui lui Dumnezeu, și anume într'atâta cât cineva ține la neprihănirea sa in ascultare credincioasă față de Iehova Dumnezeu.

CURĂȚIE INLAUNTRUL ORGANIZAȚIEI

¹⁸ Biserica creștină se deosebește de lume și de religia ei organizată. Ea trebuie să se deosebească și prin aceea,

¹⁷ Unde se găsește rădăcina unor astfel de greutăți? și ce procedură temeinică a fost recomandată de Isus in propovăduirea Sa de pe munte, pentruca să aducă ajutor?

¹⁸ Pentruca să se deosebească de lume biserica in relațiile sale cu Christos cu privire la curăția sa?

că se distinge prin curăție în relațiile dintre membrii săi întreolaltă. Biserica adevărată este asemănată în Biblie, cu o fecioară, care este logodită cu Domnul și capul ei, Christos Isus. Pentru a se păstra feciorelnică față de El, nu-i voie să încheie prietenie cu lumea și nu-i permis să fie pătată de lume, la care Isus, după cum a zis El, nu a aparținut. Zelos și serios s'a străduit apostolul Pavel ca să ajute, ca biserica să păstreze această stare curată, nepătată, fiind potrivită pentru mirele ei viitor; și de aceea a scris la biserica din Corint: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v'am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Christos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca, după cum șanpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice dela curăția și credințioșia (sau devotamentul sincer) care este față de Christos”. (2 Cor. 11 : 2, 3). Biserica nu-i permis, ca să fie spurcată din lăuntru, prin aceea că ar permite membrilor săi să practice între ei ceva necurăție lumească. De aceea toți membrii credințioși, și înainte de toate aceia, cari sunt numiți supraveghetori și fac servicii speciale, trebuie să fie tot atât de zelos și cu luare aminte la curăție în adunare, cum a arătat apostolul Pavel prin pilda sa.

¹⁹ Cuprivire la poziția, pe care o ocupă membrii bisericii sau ai trupului lui Christos înaintea lui Dumnezeu, se potrivește, că „nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți un a în Christos Isus”. (Gal. 3 : 28). Aceasta se potrivește pentru noi numai într'atâta cât privește cerințele, cari sunt aceleaș pentru toți creștinii. Ei nu sunt tratați diferit de Dumnezeu din cauza unei deosebiri de rasă, de poziție socială sau de sex. Indiferent, că cineva este iudeu, celălalt este un neiudeu care vorbește grecește, unul este un sclav și celalt un om liber, unul este un bărbat, cealaltă persoană este o femeie — dela toți aceștia, da dela toți împreună se cere, ca să manifeste una și aceeaș credință în Christos. Dela toți se cere să urmeză numai pilda Sa și să-i fie devotați Lui ca conducătorul și capul lor. Toți sunt obligați să lucreze mână în mână și ca corporație unită supusă Lui să-i facă împreună serviciu. Rasă, poziție socială și sex, nu favorizează nicio excepție dela această regulă.

²⁰ Dar această împrejurare excelentă nu înlătură stările corporale, pământești, în cari ne-am aflat, când am devenit membri a unui singur trup neîmpărțit al lui Christos. Ele există pentru noi și pe mai departe și trebuie recunoscute ca ceva real. De aceea a vorbit și a scris Pavel, după ce a explicat cele de mai sus, către Iudei încă tot în înțelesul deosebit, că ei sunt de aceia cari cunosc legea mozaică și mai de mult s'au aflat sub legământul legii; el a scris către sclavi și către cei cari țineau sclavi, îndrumări despre atitudinea lor reciprocă; el a scris către frați și surori, către soți și soții, și a dat sfaturi despre relațiuni sexuale, despre starea de necăsătorit și de căsătorit și despre starea dintre poziția bărbatului și a femeii în biserică. Toate acestea le-a scris pentru că nimeni să nu treacă în mod egoist marginile hotărâte.

²¹ Toți apostolii au apreciat deosebirea de sex. De aceea au îndemnat pe toți creștinii la cea mai mare curăție în relațiile lor întreolaltă în biserică. Timotei, care în biserică a fost un supraveghetor tânăr, necăsătorit, a primit dela apostol îndrumarea: „Nu muștra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuiește-l ca pe un tată; pe tineri sfătuiește-i ca pe niște frați; pe femeile bătrâne, ca pe niște mame; pe cele tinere, ca pe niște surori, cu toată curăția”. (1 Tim. 5 : 1, 2). Un om tânăr necăsătorit într'o poziție de răspundere este expus la multe ispite; dar acelaș supraveghetor tânăr a fost îndemnat, să se poarte în toate lucrurile cuviincios fără nicio greșeală, și anume: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă: pentru credințioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție”. (1 Tim. 4 : 12). Dacă această a trebuit să fie exemplul, atunci toți ceilalți membri ai adunării creștine au trebuit să urmeze aceleași reguli de purtare și să rămână curați. Dela toți ceilalți supraveghetori și servi numiți ai adunării s'a cerut din cauza poziției lor distinse și a responsabilității lor deosebite, să fie fără cusur în aceste lucruri principale. Când Pavel a instruit pe Timotei despre calitățile, cari trebuie să existe la supraveghetori și servi în biserică, a scris în mod prudent: „Supraveghetorul trebuie să fie fără cusur, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, cuviincios, primitor de ospați, în stare să învețe pe alții... Ajutătorii să fie bărbați ai unei singure neveste, și să știe să-și cârmuiască bine copiii și casele lor”. — 1 Tim. 3 : 2-12, *Diaglott*.

²² Îndrumarea apostolului către întreagă adunarea, atât către servii speciali cât și către comunitate, este de fapt tot aceeaș. Ea sună: „Încolo, fraților, fiindcă ați învățat dela noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, și așa și faceți, vă rugăm, și vă îndemnăm în Numele Domnului Isus, să sporiiți tot mai mult în privința aceasta. Știți în adevăr, ce învățături v'am dat prin Domnul Isus. Este voia lui Dumnezeu ca să fiți sfințiți, ca să vă păziți de imoralitate, ca fiecare din voi să învețe, să-și ia o femeie din motive curate, cinstite, nu pentru că să-și satisfacă patima, ca păgânii, cari nu cunosc pe Dumnezeu. Nimeni nu-i permis să facă nedreptate fratelui său în acest lucru sau să-l înșele, după cum v'am spus mai demult în modul cel mai solemn. Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la o viață necurată, ci la una curată. De aceea cine nesocotește aceste învățături, nesocotește nu pe un om, ci pe Dumnezeu, care vă dă spiritul Său sfânt”. — 1 Tes. 4 : 1-8, *O trad. amer.*

²³ Departe să fie de oricare închinător al lui Iehova Dumnezeu, să facă nedreptate fratelui său sau să-l înșele, prin faptul că distruge legăturile de căsătorie ale vreunui frate, ca să-și procure ceva pentru plăcerea sa proprie egoistă. Dacă un frate voiește să se căsătorească, să-și caute o fovarășă, care este liberă și curată, nu soția cuiva disprețuind legea divină împotriva poftei și curviei. După măsurile pentru purtare creștină nu există o astfel de stare de jos, ca unui așa numit frate să i se permită, ca să i se răcească dragostea pentru femeia sa legală, să poștească femeia legală a unui alt

¹⁹ În ce chip sunt toți „una în Christos”, fără să se fiină seamă de rasă, poziție socială sau sex?

²⁰ Cum și pentru ce luat Pavel cu toate acestea în seamă deosebiri de rasă, de poziție socială și de sex?

²¹ Ce îndrumare a dat Pavel, din cauza deosebirilor de sex, pentru supraveghetori și servi în biserică?

²² Cum sună îndrumările asemănătoare ale apostolului către întreagă adunarea?

²³ Pentru ce în aceste afaceri intime nimeni să nu facă nedreptate fratelui său sau să-l înșele?

frate și după aceea să se folosească de mijloacele legale, pe cari le oferă lumea aceasta, ca să părăsească pe femeia sa și să devină soțul unei alteia. Un astfel de mod de a lucra nu este altceva decât o potrivire la măsurile acestei lumi. Vinderea sau schimbarea soțiilor a fost semnalată ca o datină, un obicei regulat între indienii-eschimoși în Arctic, dar în organizația lui Dumnezeu de pe pământ aceasta, nu are ce căuta. (Lev. 18 : 20-30). Dela servi, ca pilde ale adunării, și dela toți membrii adunării se cere în comun, să practice serviciu curat, nepătat al lui Dumnezeu.

²⁴ Așa dar, toți a căror speranță este îndreptată spre împărăția lui Dumnezeu, să se mărturisească că țin la principiile curate, cari au fost scrise de unul dintre apostoli, un stâlp al bisericii adevărate, și anume: „Ceva vițiu sexual sau necurăție sau poftă, nici să nu fie pomenite între voi — aceasta este purtarea cuviincioasă pentru sfinți. Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, cari nu sunt cuviincioase. Ci mai degrabă aduceți mulțumirea voastră lui Dumnezeu. Fiți asigurați despre aceea, că nimeni care se face vinovat de vițiu sexual sau necurății sau trăiește după poftă de acestea, (ceea ce este tot așa de rău ca și închinarea la idoli), nu va primi vreo moștenire în împărăția lui Christos și a lui Dumnezeu. Să nu vă lăsați înșelați de nimeni prin motive aparente; aceste sunt viciile, cari aduc mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultători. Evitați deci societatea unor astfel de oameni”. (Ef. 5 : 3-7, *Moffatt*). Lumea, în stare părăsită umplută de patimi, care are ca dumnezeu pe Satan, Diavolul, este dedată la astfel de lucruri. Atunci primul pas înțelept, pentru a rămâne departe dela practica acestor lucruri sau dela amăgirea spre ele, constă din aceea, de a te ține deosebit de către lume. Pentru a câștiga curățenia vieții și a serviciului lui Dumnezeu, nu te poți retrage nicăieri altundeva, decât la organizația teocratică a lui Iehova. Și dacă oamenii nestatornici din ea cedează unei dorințe egoiste și le place să se amestece printre lume, unde cu siguranță vor fi pătați și spurcați, atunci refuză de a te asocia cu ei. (Prov. 4:14-17). În loc de aceasta țineți-vă strâns de organizație, care reprezintă pe lumea nouă a dreptății.

„NU VĂ ATINGEȚI DE NIMIC NECURATI!”

²⁵ Adoratorii sinceri ai lui Dumnezeu, ai Tatălui, trebuie să-și aducă aminte, că ei au ieșit din Babilon, ale cărui păcate se îngrămădesc și ajung până la cer. Așa dar astfel de închinători sunt în ziua de astăzi asemănători rămășiței iudeie și tovarășilor lor de credință neiuidei, cari din anul 537 î. Chr., au fost eliberați din captivitatea din Babilon. Ei au părăsit acea țară păgână și s'au întors înapoi în patria lor Palestina, ca să clădească din nou templul lui Iehova în Ierusalim și să ridice acolo din nou închinarea la Iehova. Ei au luat cu sine toate vasele sfinte, cari au fost jefuite de către Babilonieni din templul de mai demult, când l-au distrus în anul 607 î. Chr. Acele vase au fost duse apoi de către Babilonieni în templele zeilor lor falși. Invățăturile și obiceiurile Babilonului necurate, păgâne, rămășița iudeie n'a trebuit însă să le aducă. De aceea a fost

adresată către această rămășiță de închinători credincioși, cari au părăsit Babilonul, porunca divină: „Plecați, plecați, ieșiți din Babilon! Nu vă atingeți de nimic necurat. Ieșiți din mijlocul lui! Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului! Nu ieșiți cu grabă, nu plecați în fugă; căci Domnul va merge înaintea voastră și Dumnezeul lui Israel va fi coada oștirii voastre”. — Isa. 52 : 11, 12.

²⁶ Apostolul inspirat de Dumnezeu, Pavel, aplică aceste cuvinte la creștini, cari au părăsit marele Babilon care este realitatea chipului, lumea necurăției și a închinării greșite. În decursul explicării sale, că astfel de creștini trebuie să rupă legăturile lor cu această lume babilonică, zice Pavel: „Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunerecul? Ce înțelegere poate fi între Christos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: 'Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor, și ei vor fi poporul Meu'. De aceea: 'Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Imi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic'. Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu”. — 2 Cor. 6 : 14-18 ; 7 : 1.

²⁷ Acest citat din Biblie are aplicare mai cu seamă dela 1918. În acel an a venit Christos Isus, marele sol al lui Iehova, la templu și a început după aceea să elibereze pe închinătorii lui Iehova Dumnezeu din sclavia și din starea de supunere, în care s'au aflat față de Babilonul păgân, față de lumea aceasta. Pentruca pe pământ să fie întemeiată din nou închinarea curată, El a încredințat acestei rămășițe de închinători, unelte sau vase sfinte, pentru a căror mănuire ei trebuie să fie sfinți în ochii lui Dumnezeu. Pentru ca să fie astfel curățiți, ei nu-i permis să se atingă de nimic din acele lucruri necurate babilonice, ca să le dorească pentru ei sau să găsească plăcere în ele. A face aceasta ar conduce la aceea, că ai fi pătat de lume. Gândiți-vă la Acan și la mantaua babiloniană, din cauza căreia a fost ucis cu pietre după căderea Ierihonului. (Ios. 7 : 1, 20, 21). Noi trebuie să fim despărțiți în mod curat de către lume și nu-i permis să dorim lucrurile lăsate înapoia noastră. „Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot”, care, la puțin timp după scăparea sa din Sodoma osândită la piere, a murit, pentrucă a disprețuit porunca divină de a nu se uita înapoi. Noi, cari ne închinăm la Iehova Dumnezeu, toți am eșit din această lume babiloniană. Acum noi nu-i permis să încercăm să luăm cu noi obiceiurile noastre necurate, lumești de mai demult în organizațiunea lui Dumnezeu pentru poporul Său. Aceste două lucruri nu se lasă amestecate laolaltă și nu sunt în armonie unul cu altul. Iehova este plin de zel acum pentru curăția și puritatea organizației Sale, care cuprinde pe rămășiță și pe tovarășii săi de bine. De aceea cineva, care ar voi să o păteze și să o strice din lăuntrul ei, nu va fi lăsat în ea, ci cu timpul va fi scos afară.

²⁴ La care principiu clar să mărturisească toți că țin, cari speră în împărăția lui Dumnezeu? și cum să trăiască în conformitate cu el?

²⁵ Cum se aseamănă închinătorii lui Iehova acum cu rămășița iudeie și cu tovarășii săi de credință neiuidei din anul 537 dinaintea de Chr.?

²⁶ Cum a aplicat Pavel aceste cuvinte profetice la creștini?

²⁷ De când începând și cum găsește această aplicare? și pentruce trebuie să corespundem noi la aceasta?

prin faptul că Dumnezeu își execută sentința asupra lui.
— Isa. 4:2-4.

²⁸ Noi trebuie să ținem la prima noastră iubire, adică noi trebuie așa să iubim organizația lui Dumnezeu, cum a fost cazul la început, când am dorit să ne alăturăm ei. În caz contrar judecătorul lui Iehova din templu va avea ceva împotriva noastră, și urmările vor fi grave, dacă nu ne întoarcem în căutând iarăși la loc. (Apoc. 2:4, 5). Atunci Dumnezeu nu ne va mai privi milostiv, chiar dacă păstrăm față de El o formă exterioară de închinare. Corespunzător cu aceasta stă scris în cartea lui Maleahi, care a fost adresată mai cu seamă către rămășița celor ce s'au înapoiat din Babilon: „Acoperiți cu lacrimi altarul Domnului, cu plânsete și gemete, pentru că nu mai caută la darurile de mâncare și voi nu mai primiți nici-o favoare. Și voi ziceți: 'Din ce motiv?' Pentru că Domnul este martor între voi și nevasta din tinerețea voastră, pe care ați înșelat-o, măcar că este tovarășa și nevasta tinereții voastre. Lucrul acesta nu l-a făcut însă nimeni, care a mai avut încă un rest de spirit drept. Și ce a căutat acesta unul? Urmași temători de Dumnezeu? Luați seamă dar la viața voastră spirituală, și niciunul să nu fie necredincios nevestei din tinerețea lui! 'Căci unul, care urăște și divorțează', zice Domnul, Dumnezeul lui Israel, 'și acoperă haina cu silnicie, zăce Domnul Oștirilor. De aceea ia seamă la viața ta spirituală, și nu fii necredincios'. (Mal. 2:13-16, O trad. americană). Noi trebuie să fim deci credincioși față de organizația lui Dumnezeu, care este asemănată cu o femeie curată. Noi nu trebuie să permitem ca iubirea noastră față de ea să se răcească, să se desobisnuiască de ea și să se întoarcă iarăși la organizația lumească, la Babilon, care este asemănată unei femei păgâne, unei închinătoare necurată la Diavolul. Să nu fim necredincioși.

²⁹ Dacă suntem închinători curați și fără pată, neintinați de lume, ne păzim de aceea, să aducem ocară asupra numelui lui Iehova. Atunci facem cinste numelui, pe care îl purtăm, și suntem părtași cu bucurie la justificarea sa. Pentru rămășița, care se întorsese din Babilon, că să introducă din nou în Ierusalim închinarea la Iehova, stă scris: „Bucuria în Iehova este tăria voastră”. (Neemia 8:10, trad. amer.). Această bucurie domnește, pentru că am luat din nou și am reînșufletit închinarea la Iehova. Ea stăpânește, pentru că luăm parte la serviciul Său și ne este permis să justificăm împreună cu El numele Său slăvit. A te bucura de El însemnează pentru noi putere, ca să stăruim cu răbdare acuma ca martorii Săi în serviciul Său. Necredincioșie nu procură nici pace și nici bucurie; ci cauzează numai conturbări,

²⁸ Pentru ce trebuie să ținem la prima noastră iubire, fără ca să fim necredincioși?

²⁹ Cum ni se face bucuria în Iehova tărie pentru noi? și pe ce se bazează siguranța noastră?

și anume lăuntric, la cel necredincios însuși, și între aceea, cu cari este legat el. Pentru că să ne păstrăm ca închinători la Iehova în zilele din urmă ale acestei lumi nepătați de ea, trebuie să ne consacram închinării și serviciului lui Iehova și să punem laoparte aceea, ce aparține la organizația dușmanului. Ocrotire și siguranță găsim în aceea, că rămânem activi în lucrarea poruncită de Dumnezeu, și anume în propovăduirea acestei evanghelii a împărăției în toată lumea, la toate națiunile ca o mărturie, până ce vine sfârșitul. — Mat. 24:14.

³⁰ Diavolul se făleşte într'un mod provocător, că poate să strice toată închinarea la Iehova Dumnezeu. Ești și tu de aceeaș părere ca și Diavolul? Nu? Atunci fă pe Diavolul mincinos, prin aceea că-ți păzești închinarea curată, nestricată și nepătată. Acelora, cari vestesc acuma printre popoare, că Iehova a început să domnească prin Regele Său Christos Isus, le este adresată porunca: „Inchinate-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte”. (Ps. 96:9, 10). Aceasta însemnează o închinare înaintea lui Iehova, care nu este turburată prin obiceiuri de ale lumii acesteia. În ochii aceluia, căruia ne închinăm, este frumos, să fim în felul acesta curați și despărțiți de lumea nesfântă. Si între oamenii de bine, cărora le vestim împărăția lui Dumnezeu, închinarea noastră la Iehova și serviciul nostru pentru El va fi prin aceasta mai cu efect și mai cu folos. A te închina Lui, procură cea mai curată și mai statornică plăcere și desfătare.

³¹ În lume, care este pe cale de a dispărea, nu există bucurie adevărată, satisfăcătoare de inimă și nici fericire adevărată; deoarece petrecerile (distracțiile) ei sunt egoiste, inducătoare în eroare, ca și cum ai mânca cenușă, care lasă în urma sa un gust amar. Pe pământ nu se găsesc bucurii și binecuvântări mai minunate, ca în lăuntru zidurilor sigure, în cari te poți încrede, ale organizației lui Dumnezeu. Ele sunt o gustare anticipată a bucuriilor și binecuvântărilor vecinice, cari în lumea viitoare dreaptă vor fi partea închinătorilor credincioși. Nimeni deci să nu-și turbure bucuria și binecuvântarea, prin aceea că lucrează nedrept față de frații săi, deoarece caută în mod egoist folosul său. La toți să existe respectul față de drepturile și obligațiile fiecăruia, chiar și ale orfanilor și ale văduvelor. Fie ca toți să ducă o viață curată în relațiile lor unul cu altul. Toți cei credincioși vor ajuta împreună la ceata mare a poporului consacrat al lui Dumnezeu să păzească închinarea curată, nepătată la Dumnezeu, fără să se lase pătați prin lume.

Watchtower din 1 Septembrie 1946

³⁰ Cum putem combate aceea, ce a susținut Diavolul lăudăros despre închinare?

³¹ a) Unde se poate găsi bucuria adevărată, care înviorează inima și fericirea adevărată? b) Ce vor ajuta să facem toți credincioșii întregii adunări, și cum?

Aprobat de cenzura centrală a presei